



Ρ
χ
α
κ
τ
ι
σ
τ
ο
ς
,
η
έ
σ
η
ν
α



ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΣΑΓΓΙΣΤΑ



ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΣ



ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΡΙΚΗΝ ΣΑΝΤΟΣΜΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Αθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ Θ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 54
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2005

Ἐκδίδεται προνοίᾳ
τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Ἐποπτεύουσα
Συνοδικὴ Ἐπιτροπή:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† ὁ Πειραιῶς ΝΗΦΩΝ

Διευθυντής:

† ὁ Θεσσαλονίκης ΕΓΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Φωτοστοιχειοθεσία
Ἐκτύπωση:

Νικόλαος & Εύθυμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€

Ἐτήσια συνδρομή ἐσωτερικοῦ 10 €

Ἐτήσια συνδρομή ἐξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

219 / 227

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

221

ΚΥΡΙΑΚΗ ἀγ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

225

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ

229

ΤΟ ΜΙΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

232

Η ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

235

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΙΑΣΑΦΙΣΙΣ ΠΕΡΙ ΕΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

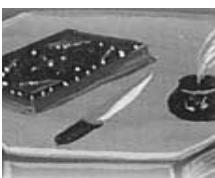
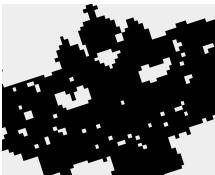
236

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ ΚΑΙ ΠΟΛΗ ΣΥΝΕΣΕΙ

240

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

246



ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ Η'

ΕΠΙ ΤΗ ΕΙΣΟΔΩΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ



ΦΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΚΟΤΟΣ ΔΟΗΜΩΝ Φ ΙΧΝΗΣ ΟΠΑΙΛΟΣ ΜΗΧΑΡΙΟΣ

πᾶσι τοῖς πνευματικοῖς αὐτοῦ τέκνοις, τοῖς τε ἐγγὺς καὶ μακράν.

Τέκνα ήμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ ἐπιπόθητα,
χάρις καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ πᾶσιν ὑμῖν πλυθηθείη.

Η Άγια Μήτηρ ήμῶν Ἀποστολικὴ καὶ Ὁρθόδοξης Ἐκκλησία πανσόφων ἔχει τάξει καὶ διορίσει πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν ήμῶν ἀναγκαῖα καὶ θεάρεστα μέσα καὶ μέτρα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Πιστὸς ἔξαγνίζεται, καὶ νικῶν τοὺς τρεῖς ἀπειλητικούς ἔχθρούς του, κόσμον, κοσμοκράτορα καὶ σάρκα, εὐθύδρομος γίνεται πρὸς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Τοιοῦτον σκοπὸν ἔχει καὶ ἡ ἀπὸ τῆς ἐποκῆς τῶν Ἀποστόλων θεσπισθεῖσα μεγαλυτέρα νηστεία ἐκάστου ἔτους, ἡ Ἅγια καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ ἀγαθότης τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ήμῶν πάλιν εἰσάγει ήμᾶς, πρὸς μετάνοιαν ἐναργῆ, πρὸς καθαρισμὸν ψυχῆς τε καὶ σώματος, πρὸς ἐπανάκλησιν εἰς τὴν ἀρετήν, πρὸς ἀγιασμὸν σωτήριον, πρὸς ἐπιτέλεσιν παντὸς ἔργου ἀγαθοῦ.

Ε πειδή, δηλαδή, καθὼς εἶπεν ἡ θεόπνευστος Γραφή, «πᾶς τις διαινοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ πάσας τὰς ἡμέρας»¹· καὶ «τίς καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ρύπου; Άλλ’ οὐδείς, ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς»²· καὶ ἐπειδὴ γνωρίζει ὁ Θεὸς τὴν ραθυμίαν μας πρὸς διόρθωσιν καὶ μετάνοιαν, διὰ τοῦτο διὰ τῶν Ἅγιων Αὐτοῦ Ἀποστόλων καὶ Πατέρων ὄπως ἡ Ἰδια ἡ Ἐκκλησία καθ’ ἔκαστον ἔτος καὶ ἐπὶ περίπου δύο μῆνας ἀναγγέλῃ καὶ προστάσσῃ καὶ ἀφιερώνῃ εἰς τὸ σωτήριον διάγγελμα καὶ στάδιον τῆς νηστείας. ἐγκρατείας, προσευχῆς καὶ μετανοίας.

Ε ὃ γὰρ διὰ τὸ Πάσχα νηστεύομεν - διδάσκει ἡ χρυσὴ τῆς Ὁρθοδοξίας σάλπιγξ - οὐδὲ διὰ τὸν σταυρόν, ἀλλὰ διὰ τὰ ἀμαρτήματα τὰ ἡμέτερα, ἐπειδὴ μέλλομεν τοῖς μυστηρίοις προσελθεῖν· ἐπειδὴ βεβαίως τὸ πάσχα οὐ νηστείας ἔστιν, οὐδὲ πένθους, ἀλλ’ εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ὑπόθεσις. Ὁ γὰρ σταυρός... μύρια παρέσχεν ὑμῖν ἀγαθά. Οὐ τοίνυν πενθεῖν, οὐδὲ θλίβεσθαι χρή, ἀγάλλεσθαι δὲ καὶ χαίρειν ὑπὲρ τούτων ἀπάντων... Διὰ τὰ οἰκεῖα ἀμαρτήματα, διὰ τοῦτο νηστεύομεν.»³

Ε ἵναι φανερὸν πόσον σπουδαία καὶ ἀναγκαία διὰ ὅλους εἴναι ἡ νηστεία καὶ ἐγκράτεια γενικῶς ἐκ τῶν σαρκικῶν ἀπολαύσεων· καθότι ὁ Ἰδιος ὁ Απόστολος Παῦλος συγκαταλέγει τὴν ἐγκρά-

1) Γένεσις 5'. – 2) Ἰωβ 1δ', 4-5. – 3) Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Λόγος εἰς τοὺς τὰ πρῶτα Πάσχα νεστεύοντας, ΒΕΠ 4, 80.

τειαν εἰς τὰ ἐκλεκτὰ χαρίσματα τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, γράφων: «ὅ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστίν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια». Καὶ προσθέτει χαρακτηριστικά: «Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν, σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις».⁴⁾

Ἐ πειτα πάλιν θέλων νὰ δείξῃ πῶς κατορθοῦνται οἱ ἐπιτυχεῖς θεοφιλεῖς ἀγῶνες λέγει: «ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις...»⁵⁾. Καὶ πάλιν προσθέτει: «ἐν λιμῷ καὶ δίψῃ, ἐν νηστείαις πολλάκις»⁶⁾· καὶ «πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται».⁷⁾

Ἔ Αγία Γραφὴ μὲ πολλὰ παραδείγματα διδάσκει ἡμᾶς πόσον ὡφέλιμος εἴναι ἡ νηστεία. Αὐτὴ ἡ πρώτη παρακοὴ καὶ πτῶσις ἐκ τοῦ Παραδείσου ὡφείλετο εἰς τὴν ἀκράτειαν: «καὶ εἶδεν ἡ γυνὴ (γράφει) ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρῶσιν καὶ ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὄφθαλμοῖς ἴδειν καὶ ὥραιον ἐστὶ τοῦ κατανοῆσαι, καὶ λαβοῦντα ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ ἔφαγε».⁸⁾ Ἀντιθέτως, δολοὶ οἱ Ἅγιοι διὰ τῆς νηστείας ἐθαυμαστώθησαν.

Ὀ Μωϋσῆς μόνον μετὰ παρατεταμένης νηστείας καὶ προσευχῆς ἔλαβε τὸν θεῖον νόμον.⁹⁾ Οἱ Ἁλίας ὁμοίως κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον ἤξιώθη τῆς ὄπτασίας τοῦ Θεοῦ.¹⁰⁾ Τὶ δὲ καὶ ὁ Δανιήλ; Δὲν εἶδε τὰ θαυμαστὰ ἐκεῖνα ὀράματα μόνον μετὰ τὴν εἰκοσαήμερον νηστείαν;¹¹⁾ Οἱ δὲ τρεῖς παιδεῖς δυναμωθέντες διὰ τῆς νηστείας, «ἔσβεσαν δύναμιν πυρός».¹²⁾ Καὶ τοῦ Προδρόμου δὲ ἡ βιοτή, τοῦ μείζονος ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, ἦτο μία διηνεκῆς ἐγκράτεια καὶ νηστεία.

Ἄ λλὰ τὶ περὶ τῶν δούλων λέγομεν; Αὐτὸς ὁ Κύριος καὶ Δεσπότης τῶν ἀπάντων ἐνσαρκωθεὶς, ὑπογραμμὸς καὶ τύπος εἰς ὅλα γενόμενος εἰς ἡμᾶς, μὲ νηστείαν ἐκκίνησε τὴν φανέρωσίν του, ἀμέσως μετὰ τὸ Βάπτισμα: «Καὶ ἤγετο ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὴν ἔρημον ἡμέρας τεσσαράκοντα», γράφει ὁ Θεῖος Λουκᾶς, «καὶ οὐκ ἔφαγεν οὐδὲν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις».¹³⁾

Ἄ ιὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐνήστευσεν», ἐξηγεῖ πάλιν ὁ Χρυσοῦς Ἅγιος, «οὐκ αὐτὸς ταύτης ἔχων ἀνάγκη, ἀλλ’ ἡμᾶς παιδεύων... ἡμῖν τὰ φάρμακα τῆς σωτηρίας δεικνύς».¹⁴⁾

Ἄ εῦτε, λοιπόν, καὶ ἡμεῖς Χριστοφόροι ἀδελφοί, μετὰ χαρμονῆς εἰσέλθωμεν εἰς τὸ τῆς ἐγκράτειας στάδιον, μιμούμενοι πάντα τὰ ἀναφερθέντα παραδείγματα ὡς γνήσιοι Χριστιανοί. Προσοχὴ ὅμως, διότι εἴναι ἀπρεπές καὶ ἀνώφελον ἡ ἐγκράτεια νὰ περιορισθῇ μόνον εἰς τὸν στόμαχον. Ἐγκράτεια ἀς ἐπιβληθῇ Χριστομιμήτως εἰς ἄπαντα τὰ τῆς ἀμαρτίας ὅργανα καὶ πάθη· εἰς τὴν φιλοδοξίαν, τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν, τὴν ὀργήν, τὴν φιλοχρηματίαν, τοὺς ὄφθαλμούς, τὴν γλῶσσαν, τὰς χεῖρας.

Ἄ ὑτὴ εἴναι ἡ πραγματικὴ ἐγκράτεια, ὡς «ἀμαρτίας ἀναίρεσις, παθῶν ἀπαλλοτρίωσις, σώματος νέκρωσις μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν φυσικῶν παθημάτων τε καὶ ἐπιθυμιῶν, ζωῆς πνευματικῆς ἀρχῆς, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν πρόξενος, ἐν ἐαυτῇ τό κέντρον τῆς ἡδονῆς ἀφανίζουσα».¹⁵⁾

Ἐ ἵθε δῆπος συνηθίζομεν εὔκόλως εἰς τὸ κακόν, οὕτω καὶ πάντες εὐκόλωτερον νὰ συνηθίσωμεν εἰς τὸ καλόν, ὥστε δῆπος φυσικῶς τρώγομεν καὶ πίνομεν, οὕτω φυσικῶς νὰ ἀσκοῦμε καὶ τὴν ἀρετὴν, ἡ ὅποία εἴναι ἡ πραγματικὴ καὶ γνησίᾳ ἀπόλαυσις, ἡ ἀνοίγουσα εἰς ἡμᾶς καὶ τὴν ὀδὸν διὰ τοὺς ἀκηράτους στεφάνους τῆς Οὐρανίου Βασιλείας: ἡς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡρέπει πᾶσα δόξα, τιμή, καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν, καὶ ὀτεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, Κυριακὴ τῆς Ἀποκρέω 2005

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

4) Γαλ. ε', 22-24. – 5) Β' Κορ. ζ', 5-6. – 6) Β' Κορ. ια', 27. – 7) Α' Κορ. θ', 25. – 8) Γέν. γ', 6. – 9) Ἔξοδος λγ', 11. – 10) Γ' Βασ. ιθ', 11-13. – 11) Δαν. ι', 3. – 12) Ἐβρ. ια', 34. – 13) Λουκ. δ', 1-2. – 14) Ὁμιλία ιγ' εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον, ΕΠΕ 9, 408 - 410. – 15) Μεγ. Βασιλείου ὅροι κατὰ πλάτος, ἐρώτ. ιζ', ΕΠΕ 8, 268.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Με τὴν δέουσαν ἐκκλησιαστικὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ λαμπρότηταν ἐωρτάσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος. Τὸ πρωῒ τῆς ἀγιωνύμου ἡμέρας ἐτελέσθη Συνοδικὴ Θεία Λειτουργία εἰς τὸν πάνσεπτον Ἱερὸν Ναὸν τῆς Παναγίας Τριάδος τοῦ ὁμωνύμου ὁρφανοτροφείου Ἰλίου Αττικῆς, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηγῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακαρίου, κατά τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἀνεγνώσθη ἡ ἀκόλουθος Συνοδικὴ Ἐγκύλιος:

«Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

χάρις ὑμῖν καὶ ἔλεος εἴη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι.

Ο χαρισάμενος ἡμῖν τὸ φῶς τῆς αὐτοῦ ἐπιγνώσεως καὶ λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τοῦ σκότους τῆς εἰδωλικῆς μανίας, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ἐννυμφεύσατο τὴν ἀγίαν αὐτοῦ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, «μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ἡ ἀγία καὶ ἀμωμος» (πρβλ. Ἐφεσ. 5', 22-33). Διεβεβαίωσε δὲ τοὺς ἀγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην ἐπαγγελίαν, λέγων: «Καὶ ἴδού, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας, ἔως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος· ἀμήν» (Ματθ. κη', 20). Ταύτην δὲ τὴν ἐπαγγελίαν δὲν ἔχάρισε μόνον εἰς αὐτούς, ἀλλὰ καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς πάντας τοὺς δὲ αὐτῶν πιστεύσαντας εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ (πρβλ. Ἰωάν. α', 12).

Ἄλλὰ ταύτης τῆς δωρεᾶς φανέντες οἱ αἱρετικοὶ ἀνάξιοι καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπατεῶνος ἐχθροῦ τῆς ἀληθείας ἀπατώμενοι, διέστρεψαν τὸν ὁρθὸν λόγον καὶ ἀντιπαρετάχθησαν τῇ παραδόσει τῆς Ὁρθο-

δόξου Ἐκκλησίας, ἀλλοιώνοντες τὴν σύνεσιν τῆς ἀληθείας καὶ παραχαράττοντες τὴν ὁρθοτόμησιν αὐτῆς, «ἰερεῖς μὲν λεγόμενοι, μὴ ὅντες δέ» (Ὁρος τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Περὶ τῶν ὅποιων ὁ Θεὸς διὸ τῆς προφητείας κατελέγχει οὕτως: «ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου» (Ιερεμ. ιβ', 10).

Ομως οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν ἐκπληρούντες τὴν θείαν πρόσταξιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν παρ' αὐτοῦ διθέντα εἰς αὐτοὺς λύχνον τῆς θείας γνώσεως δὲν ἔκρυψαν, ἀλλ' ἐτοποθέτησαν εἰς τὴν λυχνίαν τῆς ὡφελιμωτάτης διδασκαλίας διὰ νὰ λάμψῃ «πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ», δηλαδὴ τοῖς τροφίμοις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὕτως ὥστε οὐδεὶς τῶν εὐσεβῶς ὁμολογούντων τὸν Κύριον νὰ μὴ προσκόψῃ τὸν πόδα του εἰς τινα λίθον τῆς αἱρετικῆς κακοδοξίας (πρβλ. Ματθ. ε', 15 καὶ Παρ. δ', 18).

Οι Θεοφόροι Πατέρες πᾶσαν πλάνην αἱρετικῶν ἐξωθοῦν· τὸ πτύον κατέχοντες, τὴν ἄλωνα ἐκκαθαίρουν· καὶ τὸν μὲν σῖτον, ἥτοι τὸν θεῖον λόγον τὸν στηρίζοντα καρδίαν ἀνθρώπου (Ψαλμ. ρδ', 15), ἀσφαλίζουν εἰς θησαυροφυλάκιον τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ δὲ ἄχυρον τῆς κακοδόξου ἀλλοτριοφροσύνης ὁίπτοντες ἔξω, κατακαίουσι πυρὶ ἀσβέστῳ (πρβλ. Ματθ. γ', 12).

Αὐτὸς ὁ Παντοκράτωρ καὶ Πάνταρχος Θεὸς τοὺς ἀπανταχοῦ ἀρχηγοὺς τῆς Ἱερωσύνης κατὰ καιροὺς συγκαλέσας, ἐκράτηνε δι' αὐτῶν τὴν εὐσεβή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πίστιν καὶ παράδοσιν, φωτίζων αὐτοὺς ὥστε μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐρευνῶντες καὶ διασκεπτόμενοι, νὰ ἀκολουθοῦν πάντοτε τῷ σκοπῷ καὶ τῷ κανόνι τῆς ἀληθείας καὶ νὰ ἐφαρμόζουν αὐτόν.

Τοῖς ἱεροῖς αὐτῶν ἵχνεσι καὶ παραγγέλμασι στοιχούμενοι ὅσον δυνατὸν καὶ ἡμεῖς, οἱ ἔσχατοι αὐτῶν διάδοχοι καὶ πιστοὶ ἀκόλουθοι, ἐπόμενοι

αύτοῖς καὶ ταῖς ἀγίαις καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, ἀπαντά τὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀμείωτα καὶ ἀπαραχάρακτα πάσῃ θυσίᾳ διαφυλάστομεν, ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μᾶζῃ καρδίᾳ τὰ παραδοθέντα ἡμῖν δόγματα καὶ παραδόσεις κηρύσσοντες καὶ κρατοῦντες, μηδὲν προστιθέντες, μηδὲν ἀφαιροῦντες, ἀλλὰ ἐν αὐτοῖς βεβαιούμενοι, ἐν αὐτοῖς στηριζόμενοι, ἐν αὐτοῖς ὁμολογοῦντες καὶ διδάσκοντες καὶ βιοῦντες.

Τούτων τῶν ἱερῶν ἀγώνων, θυσιῶν καὶ παρακαταθηκῶν τὴν μνήμην ἡ ἀγία καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει πρὸ αἰώνων πολλῶν θεσπίσει εἰδικῶς νὰ τελοῦμεν καθ' ἑκάστην πρώτην Κυριακὴν τῶν ἀγίων Νηστειῶν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ ὅποια καὶ εὐφήμως καλεῖται Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ιδιαιτέραν σημασίαν ἔχει προσλάβει δὲ ὁ ἑορτασμὸς τοῦτος δι' ἡμᾶς, τοὺς ἥδη ἐπὶ ὄγδοήκοντα ὅλα ἔτη Πατερικῶς καὶ εὐόρκως ἀνθισταμένους καὶ ἀποτειχίζομένους ἐκ τῆς συγχρόνου παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Νεοιμερολογιτισμοῦ, τῆς μιαρὸν σκοπὸν ἔχουσης ἵνα συνάψῃ εἰς μίαν ἀντίχριστον ἐνότηταν αἵρεσιν καὶ Ὁρθοδοξίαν, φεῦδος καὶ ἀλήθειαν, φῶς καὶ σκότος, Χριστὸν καὶ Βελίαρ!(πρβλ. Β' Κορ. 5', 14-15) Διὰ τοῦτο καὶ πάντοτε τιμάται ἡ ἡμέρα ταύτη μὲ Συνοδικὸν μὲν Συλλείτουργον κατὰ τὴν πρωΐαν, μὲ πάνδημον δὲ καὶ ἐπισημωτάτην ἐκδήλωσιν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Τῷ τοιούτῳ εὐσεβεῖ ἔθει ἀκολουθοῦντες καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος, γνωρίζομεν πᾶσι τοῖς πνευματικοῖς ἡμῶν τέκνοις ὅτι Συνοδικὴ ἀποφάσει, ἡ καθιερωμένη ἐκδήλωσις θὰ λάβῃ χώραν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ Ξενοδοχείου Αθηνῶν «TITANIA», ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου 52 πλησίον τῆς πλατείας Ὄμονοίας, ἀρχομένη κατὰ τὴν δην ἑσπερινὴν ὥραν. Κύριος ὁμιλητὴς δὲ εἰς αὐτὴν ὡρίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Μακαριώτατος Πρόσδορος αὐτῆς, Ἀρχιεπίσκοπος Αθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακάριος, ὁ ὅποιος μὲ ἀφορμὴν τὰ τελευταίως ἀκουόμενα περὶ «κρατικῆς ἀναγνωρίσεως» τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, πρόκειται νὰ ἀναπτύξῃ μὲ Πατερικὸν προσανατολισμὸν τὸ δόλον θέμα καὶ τὰς παραμέτρους αὐτοῦ, ἐν συναφείᾳ πάντοτε μὲ τὰ ἔως σήμερον ἰσχύοντα καὶ τὰ ὅσα εἰς ἡμᾶς ἐπ' αὐτοῦ ἔχουν παραδώσει οἱ ἀείμνηστοι προκάτοχοι Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν, μὲ εἰδικὴν συγχρόνως μνεῖαν εἰς τὸν μακαριστὸν Πρωθιεράρχην ἡμῶν Πανιερώτατον πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομον (τὰ πεντήκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὅποιου ἐφέτος συμπληροῦνται), καθὼς καὶ εἰς τὴν θέσιν, ὑπόστασιν καὶ ὁμολογιακὴν στάσιν τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἔναντι τῆς τοιαύτης τῶν καινοτόμων Νεοιμερολογιτῶν.

Οθεν διὰ τῆς παρούσης, Πατρικῶς καλοῦμεν καὶ προτέρεπομεν πάντας τοὺς εὐσεβεῖς, ὅπως

συμμετάσχουν προθύμως εἰς τὸν οὕτως γενησόμενον ἑορτασμὸν καὶ τῆς ἐφετινῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας (7/20 Μαρτίου), οὗτως ὥστε «ἕκαστον ὑμῶν τὴν αὐτὴν ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ὅχρι τέλους, ἵνα μὴ νωθροὶ γένησθε, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πίστεως καὶ μακροθυμίας κληρονομούντων τὰς ἐπαγγελίας» (Ἐβρ. 5', 11-12).

Ων γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, οὗ ἡ χάρις μετὰ καὶ τῶν ἡμετέρων εὐχῶν εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Άμην.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αθηνῶν
& πάσης Ἑλλάδος
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ἐγένετο κατὰ τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας ἡ λιτάνευσις Ἀγίων Εἰκόνων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὅποιας ἀνεγνώσθη καὶ τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐγένετο μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἡ ὅποια πολλῶν ἔτῶν καθιερωμένη λαμπρὰ Συνοδικὴ πνευματικὴ ἐκδήλωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου Αθηνῶν «TITANIA», ἡ ὅποια ἐπελέγη λόγῳ τοῦ μεγέθους αὐτῆς, καὶ τῆς κεντρικῆς τοποθεσίας ὅπου τὸ ξενοδοχεῖον εὑρίσκεται. Πράγματι, ἡ προσέλευσις τοῦ κόσμου ὑπερέβη κάθε προηγούμενον. Ὅχι μόνον οἱ διάδρομοι ἐντός, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκτὸς τῆς αἰθουσῆς πλησιόχωρα μέρη ἡσαν πεπληρωμένα... Κύριος ὁμιλητὴς ὑπῆρξεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Αθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακάριος, ὁ ὅποιος ὀνέπτυξε μὲ ἀριστηνὴν ἐπιχειρηματολογίαν καὶ σαφήνειαν τὸ λίαν ἐπίκαιρον καὶ φλέγον ζήτημα περὶ «κρατικῆς ἀναγνωρίσεως» τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας.

Ο ἀκριβὴς τίτλος τῆς ὁμιλίας τοῦ Μακαριώτατου εἶχεν ὡς ἔξῆς: «“ΤΑ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΙΣΑΡΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΩ ΘΕΩ”. ‘Η Θέσις Τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ‘Ελλαδος εἰς τὸ σημερινὸν κράτος». Ο Μακαριώτατος δικαιολογῶν τὴν ἐπιλογὴν τοῦ θέματός του, ἀνεφέρθη κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὁμιλίας του λέγοντας τὰ ἔξῆς: «...Τσως κάποιοι ἀπὸ σᾶς νὰ ἀπορεῖτε, διὰ τὸ τὶ σχέσιν δύναται νὰ ἔχῃ τὸ θέμα ποὺ ἐπιλέξαμε σήμερον νὰ ὀμιλήσωμεν..., ποίαν σχέσιν δύναται



νὰ ἔχῃ τὸ θέμα αὐτὸ μὲ τὴν σήμερον ἑορταζούμενην ἐν Ἐκκλησίᾳ πολλῇ Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν κατ’ ἔξοχὴν ἐτήσιον ἑορτὴν τῆς Πίστεως μας, πρὸς τιμὴν ὅλων αὐτῶν ποὺ ἡγωνίσθησαν καὶ ἐπάλαιισαν καὶ μαρτυρικῶς ἐστεφανώθησαν καὶ ἐτελειώθησαν ὑπὲρ Αὐτῆς.

Ὄντως, ἔχει μεγάλην καὶ πολλὴν καὶ ἄμεσον σχέσιν. Διότι, ώς ἐπὶ παραδείγματι, ἀν τὸ Κράτος τῆς τότε Ὁρθοδόξου ἡμετέρας Ρωμαιϊκῆς Αὐτοκρατορίας μὲ τὰ τότε ὅργανά του (Αὐτοκράτορα, Βασιλικὴν Αὐλήν, ἐπίσημον Ἐκκλησίαν κλ.π.) δὲν ἐπέβαλλον δυναστικῶς καὶ ἀναγκαστικῶς τὴν καθαίρεσιν τῶν Ιερῶν Εἰκόνων - μέχρι καὶ μὲ πολυπληθῆ ληστρικὴν Σύνοδον 340 Ἐπισκόπων - τότε ἀπλῶς, δὲν θὰ εἶχε ἐκδηλωθεῖ καὶ ἐπικρατήσει ἐπὶ 100 περίπου ἔτη ἡ φοβερὰ καὶ Χριστομάχος αἵρεσις τῆς Εἰκονομαχίας».

Εἰς τὴν συνέχειαν καὶ ἐπὶ μιᾶς καὶ ἡμισείας συνολικῶς ὥρας ὁ Μακαριώτατος, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐφράδειαν καὶ ἐπιστημονικότηταν, ἀνέπτυξε πλεῖστα ὑποθέματα τοῦ κυρίου θέματος: τὸν βάσει τῶν Ἅγιων Πατέρων δρισμὸν τῆς θεολογικῆς ἐννοίας «Ἐκκλησίᾳ», τὴν ἀλληλεπίδρασιν Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, τὴν σημασίαν τοῦ Κυριακοῦ ρητοῦ: «τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ», τὰς διαφόρους μορφὰς τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, καὶ οὕτω, μεταφερθεὶς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πραγματικότηταν ἀνέπτυξεν ἔπειτα συνοπτικῶς τὴν θέσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τὴν παλινόρθωσιν τοῦ Γένους κατὰ τὸ 1821 ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, τὰ πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα ποὺ ἀπεκόμισεν ἡ Ὁρθοδοξία μὲ τὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν τοῦ 1924, καὶ τέλος τὴν ἀπὸ νομικῆς, ἀλλὰ καὶ θεολογικῆς πλευρᾶς θέσιν τὴν ὅποιαν ἡ Ἐκκλησία μας

κατέχει σήμερον, ἀποδεικνύοντας μὲ οὐκ δλίγα ἐπιχειρήματα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ τὸ θρησκεύεσθαι κατὰ τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον σήμερον εἶναι παντελῶς ἐλεύθερα, ἀπολαμβάνουν ἐντελῶς καὶ πληρεστάτης ἀναγνωρίσεως ὑπὸ τοῦ Καίσαρος καὶ ὡς ἐκ τούτου, ὅποιοι προσάπτουν ἀφελῶς καὶ βλασφήμως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν - ώς Ἐκκλησίαν - τὰ νομικὰ ἐνδύματα διαφόρων κοσμικῶν συνεταιρισμῶν (Σωματείου, Ἐταιρείας, κ.λ.π.) δῆθεν διὰ λόγους «κρατικῆς ἀναγνωρίσεως», πλανῶνται οἰκτρῶς, εἶναι πρόσωπα ἀφερέγγυα καὶ ἐπικίνδυνα, καὶ οὐσιαστικῶς ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι τῆς Ἅγιας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτοῦ τούτου τοῦ Παντοκράτορως Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!



Ο ἐκφωνθεὶς πολυτιμώτατος λόγος ἐνθουσίασε τὸν ἀκροώμενον πιστὸν λαόν, ὁ διοῖος δι' ἀκόμη μίαν φορὰν ἔχειροκρότησε θερμῶς καὶ συνεχάρη θερμῶς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπόν μας κ.κ. Μακάριον, ἀποχωρῶν ἔκαστος διὰ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ὅχι μόνον ἔχοντας ἀποκομίσει πλοῦτον γνώσεων λίαν ἀπαραιτήτων διὰ τὸν σημερινὸν ἀγωνιζόμενον Ὁρθόδοξον, ἀλλὰ καὶ φερέλπιδα πεποίθησιν, ὅτι ἡ Ἅγια Ἐκκλησία πρόκειται νὰ γνωρίσῃ ἡμέρας πλείονος δόξης καὶ προκοπῆς ἔχοντας πρωτεπίσκοπον τοιοῦτον εὔσεβη, πολυμαθῆ καὶ ἐνάρετον ἄνδρα. ➤

‘Η δὲ ἔξαίρετος καὶ κατανυκτικὴ ἀπόδοσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων ὑπὸ τῆς Βυζαντινῆς χορωδίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, μὲν χοράρχην τὸν Μουσικολογιώτατον ἀδελφὸν κ. Κωνσταντῖνον Κατσίκην, προσέθεσεν ἀκόμη περισσοτέραν αἰγλην εἰς τὴν ὅλην ἐκδήλωσιν.

Τὴν ἐκδήλωσιν ἐπαρουσίασε καὶ ἐπρολόγησεν ὁ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡρισθεὶς τελετάρχης Ἀρχιμανδρίτης π. Πορφύριος Ἀλεξάνδρου, Γραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ ὄποιος καὶ ηγχαρίστησεν ἐκ μέρους της τὸ Ἱερατεῖον, τὰ Μοναχικὰ τάγματα, καθὼς καὶ τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον διὰ τὴν πρόθυμον ἀνταπόκρισίν των εἰς τὸ προσκλητήριον τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν καὶ αὐτὸ ποὺ πολλάκις ἐτόνισεν εἰς τὸν λόγον του ὁ Μακαριώτατος, ὅτι ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐρεύνης τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων

διὰ τὸν λόγον του εὗρε πλῆθος μέγα ἀποδείξεων καὶ ἀξιομνημονεύτων μαρτυριῶν, αἱ διοῖαι ὅμως ᾖτο φύσει ἀδύνατον νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὸν περιορισμένον χρόνον τῆς διμιλίας, διὰ τοῦτο καὶ θείᾳ συνάρσει ὁ Μακαριώτατος πρόκειται ἐντὸς τοῦ 2005 νὰ κυκλοφορήσῃ εἰς βιβλίον ὀλοκληρωμένον τὸν λόγον του μὲ δλας τὰς ἐπιμέρους μαρτυρίας καὶ ρήσεις τὰς ὅποιας ἐσύναξεν, ὥστε δλοι οἱ Πιστοὶ νὰ ἔχουν πλέον εὔκολον καὶ εὔκαιρον τὴν πρόσβασιν ἐξ ἐγκύρου πηγῆς εἰς καίρια θέματα ποὺ ἀφοροῦν δλους ὅσους ἀγαποῦν καὶ ἀγωνίζονται διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία διὰ τὴν ὄποιαν δὲν δημοσιεύομεν τὸν λόγον, ἀν καὶ κατόπιν ἐπιμόνου παρακλήσεως πολλῶν Πιστῶν, ἐκυκλοφόρησαν ἡδη περιορισμένα ἀντίγραφα εἰς κασσέτας τοῦ λόγου τοῦ Μακαριώτατου, τοῦ ὄποιου ἀπαν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εὔχεται ἵνα εἶναι «ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΕΤΗ»!

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΣΟΣ



ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΥΠΟΥ

Κάνιγγος 32 - Τ.Θ. 8122, Τ.Κ. 100 10 - ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ. 210 3814087, Fax: 210 3812133

Αθήνησι, 22α Απριλίου / 5η Μαΐου 2005

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ

‘Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπισκοπος κ. Μακάριος καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος, διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως, διότι ἀπὸ 9^{ης} ἕως 15^{ης} Μαΐου 2005, κατόπιν πρωτοβουλίας καὶ προσκλήσεως τοῦ νεοημερολογίτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου, συνέρχεται ἐν Ἀθήναις διεθνῆς συνέλευσις τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ ὄποιον ἀποτελεῖ πανσπερμίαν φρικτῶν ἀντορθοδόξων αἰρέσεων.

Τὸ πλέον ἔξοργιστικὸν ἐν προκειμένῳ εἶναι τὸ ὅτι, οἱ ὑπερπεντακόσιοι αἰρετικοὶ ἡγέται ποὺ θὰ μείνουν ἐπὶ μίαν τούλαχιστον ἐβδομάδαν εἰς τὴν χώραν μας, θὰ φιλοξενηθοῦν πλουσιοπαρόχως μὲ τεραστίας δαπάνας τοῦ λιμώττοντος Ἐλληνικοῦ Λαοῦ, πρᾶγμα, βεβαίως, παντελῶς ἀπαράδεκτον.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

14/27 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἄπο είκοσιπενταετίας καὶ μὲ Συνοδικὴν ἀπόφασιν, μερίμνη τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμίου ἐορτάζεται λαμπρῶς εἰς τὴν Συμπρωτεύουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, τὴν Θεσσαλονίκην, κατὰ τὴν δευτέραν Κυριακὴν τῶν ἀγίων νηστειῶν, ἡ μνήμη τοῦ μεγάλου προιμάχου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δευτέρου Πολιούχου τῆς Πόλεως, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς Ἅγιου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Κατ’ αὐτὴν οὐσιαστικῶς μεταφέρεται ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν εἰς τὴν συμπρωτεύουσαν, καὶ εὐρύτερον εἰς τὴν Μακεδονίαν, τὸ ἔόρτιον κλῖμα καὶ ὁ λαμπρὸς πανηγυρισμὸς τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ πρωΐ ἐτελέσθη Συνοδικὸν συλλείτουργον εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ιερὸν Ναὸν τῆς Παναγίας τῆς Γοργούπηκόου Εύόσμου, μὲ προεξάρχοντα τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριον.



Κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἔξεφώνησεν ὁ λαϊκὸς ἱεροκῆρυξ τῆς Ιερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, θεολόγος καθηγητὴς κ. Ἐμμανουὴλ



Μαραγκός. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας οἱ ύπευθυνοὶ τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἐδεξιώθησαν τοὺς ἀγίους Ἀρχιερεῖς, τὸ Ιερατεῖον καὶ τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πνευματικοῦ του κέντρου.

Τὸ δὲ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐγένετο ἡ προγραμματισμένη πνευματικὴ ἐκδήλωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς «Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν». Ὁμιλητὴς ἦτο καὶ κατ’ αὐτὴν τὴν ἐκδήλωσιν ὁ Μακαριώτατος, προσαρμόσας εἰς τὴν ἐορτὴν αὐτῆς τῆς Κυριακῆς τὴν ὅμιλίαν τὴν ὅποιαν ἔξεφώνησεν εἰς Ἀθήνας κατὰ τὴν προηγουμένην Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ λέγων τὰ ἔξῆς: «... ποίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχῃ τὸ θέμα τῆς ὅμιλίας μὲ τὸν σήμερον τιμώμενον ἐν Ἐκκλησίᾳ πολλῇ Ἀρχιεπίσκοπον τῆς λαμπρᾶς ταύτης πόλεως Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, τὸν ἔξοχον ὑπέρμαχον τῆς εὐσεβείας, μύστην καὶ μωητὴν τοῦ Ιεροῦ Ἡσυχασμοῦ καὶ ἀκατανίκητον διώκτην τῶν Παπικῶν πλανῶν;



Ναί, ἔχει μεγάλην καὶ πολλὴν σχέσιν.

Διότι εἰς ὅλην του τὴν ποιμαντικὴν καὶ ἀντιαιρετικὴν διακονίαν ὁ πολύφωτος οὗτος ἀστὴρ καὶ Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας ἐῦρε προ-

θύμους συναντιλήπτορας τοὺς τότε εὐσεβεστάτους Βασιλεῖς, διὰ δὲ μίαν μικράν - εύτυχως - περίοδον και μὲ τὴν ἰδικήν των συμφωνίαν - τὴν ὅποιαν ὑπέκλεψε δολίως ὁ αἱρετικὸς Πατριάρχης Ἰωάννης ὁ Καλέκας - ἐκλείσθη καὶ εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὡς κοινὸς κακούργος!

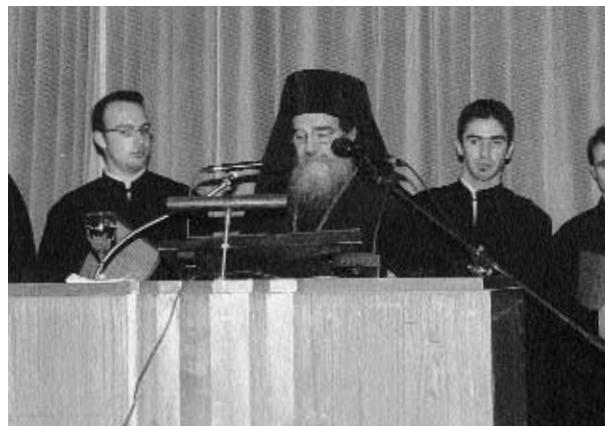
Γρῆγορα ὅμως ἐξῆλθεν ἐνεργείαις καὶ μερίμνῃ τῆς Βασιλίσης Ἀννης Παλαιολογίνας, ἥ ὅποια καὶ ἐδίωξε τὸν αἱρετικὸν Ἀκίνδυνον, ἢδη Διάκονον χειροτονηθέντα, καὶ Σύνοδον ἐκάλεσε πρὸς καταδίκην τοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου.

Ἐτέρα Σύνοδος συνεκλήθη τὸ 1341 κατὰ τοῦ Βαρλαάμ, συνεργοῦντος τοῦ Βασιλέως Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, καὶ ἄλλη ἔπειτα μὲ Βασιλέαν τὸν ἀδελφὸν του Ἰωάννην κατὰ τοῦ Ἀκινδύνου, ὅπου οἱ εὐσεβέστατοι Βασιλεῖς οἱ ἴδιοι ἐρρητόρευνον καὶ ἐθεολόγουν, ὑπερασπιζόμενοι τὴν εὐσέβειαν καὶ καταπλήττοντες τοὺς πάντας.

Τουτ' αὐτὸ ἐγένετο καὶ εἰς τὴν τελευταίαν καὶ μεγάλην Σύνοδον τοῦ 1351, ὅπου ὀριστικὰ κατεδικάσθη ὁ Βαρλααμιτισμός, πρωτοστατούντων τῶν Βασιλέων Ἰωάννου Κατακούζηνοῦ καὶ Ἰωάννου Παλαιολόγου, ὃ ὅποιος μάλιστα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἶχε διώξει ἐκ Θεσσαλονίκης τὸν θεῖον Γρηγόριον, ἀλλ' ἔπειτα μετενόησεν.

Όντως· πολλάκις εἰς τὸ παρελθόν, ὅπως περιγράφει ἡ ἀψευδῆς Ἐκκλησιαστικὴ Ἰστορία, ἡ Ἅγια τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐκινδύνευσε, ἐπεβουλεύθη, ἐδιώχθη, ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε ἐμεγαλύνθη καὶ ἐδραιώθη τῇ βοηθείᾳ καὶ συνδρομῇ τῶν ἐκάστοτε Πολιτικῶν Ἀρχόντων...».

Ο λόγος τοῦ Μακαριωτάτου εἶχε καὶ εἰς τοὺς Θεσσαλονικεῖς ἀδελφούς μας τὴν ἰδίαν



ἀπήχησιν καὶ θερμὴν ἀποδοχήν, ὅπως προηγουμένως καὶ ἐν Ἀθήναις.

Τὴν ἐκδήλωσιν ἐπαρουσίασεν ὁ θεολόγος καθηγητὴς κ. Ἐμμανουὴλ Μαραγκός. Τοὺς ἐπικαίρους ἐκκλησιαστικὸς ὑμνους ἀπέδωσε καὶ πάλιν ἡ ἐκκλησιαστικὴ Βυζαντινὴ χορωδία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κωνσταντίνου Κατσίκη, πρωτοφάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Γοργούπηγκού. Ο δὲ οἰκεῖος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, ἀφοῦ ηγχαρίστησεν τὸν Μακαριώτατον, τοὺς ἀγίους Ἀρχιερεῖς, τὸν Κλῆρον καὶ τὸν λαὸν διὰ τὴν ὀλόπρόθυμον συμμετοχήν των, ἐπελόγησε καταλλήλως τὴν πνευματικὴν ἐκδήλωσιν, ἀποσπάσας τὰ ὀλόθερμα συγχαρητήρια πάντων διὰ τὴν κατ' ἔτος ἀρτίαν ὁργάνωσιν τῶν λατρευτικῶν καὶ πνευματικῶν ἐκδηλώσεων πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου Ἅγιου.



ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ Θ'

ΕΠΙ ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ



† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΔΟΝΙΩΝ ΦΙΛΗΣ ΣΠΑΙΛΟΣ ΜΑΚΑΡΙΟΣ

«Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὀφόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἔδοντες»¹ τὸ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἅι' αὐτοῦ τοῦ θεσπεσίου ὅμοιον ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας πρύτανις τῶν ὑμνογράφων καὶ δογματικὸς ἔρμηνευτὴς τῶν θείων ἀληθειῶν, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, μᾶς καλεῖ νὰ καθαρίσωμεν τὰς αἰσθήσεις μας, προκειμένου νὰ ὀντικρύσωμεν διὰ τοῦ φωτὸς τῆς Ἀναστάσεως, Αὐτὸν Τοῦτον τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Κύριον ἡμῶν. Νὰ καθαρίσωμεν τὰς ἀκαθάρτους ψυχικὰς καὶ σωματικὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, διότι τὰς χρησιμοποιοῦμεν ἐμπαθῶς διὰ ὑλικὰ καὶ σαρκικὰ πράγματα.

Καὶ πῶς θὰ κατορθώσωμεν ἄραγε ἐν τοιοῦτον, καὶ ὑπὲρ τὰς δυνάμεις ἡμῶν πρᾶγμα; Ἐὰν καθαρίσωμεν τὴν καρδίαν μας καὶ τὴν διάνοιαν μας μὲ τὴν πνευματικὴν τροφὴν καὶ μὲ τὴν Χάριν τοῦ ἀγίου Πνεύματος, τότε θὰ καθαρισθοῦν καὶ αἱ αἰσθήσεις μας, καὶ ἀπὸ σαρκικαὶ θὰ γίνουν πνευματικαὶ, ὡς λέγει καὶ τὸ γνωστὸν τροπάριον: «καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρῇ καρδίᾳ Σὲ δοξάζειν».

Θέλεις καὶ Σωτὴρ ἡμῶν διεμήνυσε τοῦτο καὶ διὰ τοῦ θεσπεσίου: «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄφονται»². καὶ ὅχι ἀπλῶς θὰ ἴδουν τὸν Θεόν, ἀλλὰ θὰ τὸν ἴδουν «ἐξαστράπτοντα», ὅπως διευκρινίζει ὁ θείος ὑμνωδός, μὲ τὸ ἀπλετὸν φῶς τῆς ἀναστάσεως· καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἰναι ὅλαι αἱ αἰσθήσεις μας καθαραῖ, ἵνα καὶ «τρανῶς ἀκουσόμεθα» Αὐτόν, τὸ «χαίρετε φάσκοντα».

Τὰς αἰσθήσεις ὅμως, ἀγαπητοί μου, δὲν τὰς μολύνομεν μόνον μὲ τὰ ἔργα τῆς σαρκός, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸλα ἐκεῖνα τὰ ἔργα τὰ ὅποια ὁ κόσμος ὀνομάζει δῆθεν «πνευματικά», τὰ ὅποια ὅμως εἰναι κατ' οὐσίαν σαρκικά· ὅπως ἐπὶ παραδείγματι εἰναι αἱ πονηραὶ σκέψεις, μὲ τὰς ὅποιας ὁ ἀνθρώπινος νοῦς προσπαθεῖ νὰ ἔξιχνιασῃ τὰ ἀνεξιχνίαστα, ὁ δῆμηνος ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν ἀφοβίαν τῆς ματαιοδοξίας. Τοιαῦτα ὅμως τὰ ἐπιχειρεῖ ὁ «νοῦς τῆς σαρκός» κατὰ τὸν θείον Παῦλον, ὁ ὅποιος ἀπευθύνομενος πρὸς τοὺς Κολλασαῖς γράφει· «Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω θέλων ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων, ἃ μὴ ἔωρακεν ἐμβατεύων, εἰκῇ φυσιούμενος ὑπὸ τοῦ νοὸς τῆς σαρκὸς αὐτοῦ».³ Καὶ πρὸς τοὺς Ἐφεσίους γράφει· «Τοῦτο οὖν λέγω καὶ μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, μηκέτι ὑμᾶς περιπατεῖν καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη περιπατεῖ, ἐν ματαιότητι τοῦ νοὸς αὐτῶν».⁴

1) α' Τροπάριον α' φόδης τοῦ κανόνος τοῦ Πάσχα – 2) Ματθ. ε' 8 – 3) Κολλασ. β' 18 – 4) Ἐφεσ. δ' 17

Τί δῆμως, δύνομάζει ώς ματαιότητα τοῦ νοός τῶν ἐθνῶν; Ἀναφέρεται εἰς τὴν ματαίαν ἔρευναν τὴν ὁποίαν ἔκαμαν «ἀπηλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ»,⁵ οἱ ἔχοντες πνεῦμα σαρκικόν. Αὐτὸς ποὺ ἔρευνὰ τὰ θεῖα μὲ πνεῦμα σαρκικόν, πειράζει τὸν Θεόν, ὁ ὄποιος διὰ τοῦ προφήτου του Ἡσαΐου δηλώνει· «Ἐμφανῆς ἐγενήθη τοῖς ἐμὲ μὴ ἐπερωτῶσιν, εὑρέθη τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσιν».⁶ Διὰ τοῦτο οἱ πιστοὶ μὲ ἀπλότηταν ἀναφωνοῦν· «Βλέπω τὸν τόπον τῆς Ἀναστάσεως καὶ προσκυνῶ τὴν Ἀνάστασιν. Προσκυνῶ τὸν τόπον τοῦ θαύματος, εἰ καὶ μὴ καταλαμβάνω τὸν τρόπον τοῦ πράγματος».⁷ Καὶ δῆμως, ἀγαπητοί μου, πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν χριστιανῶν ἐπιχειροῦν νὰ ἔρευνήσουν τὸ μυστήριον, ἐνῷ ὁ λογισμός των καταγίνεται μὲ «μάταια καὶ φευδῆ», ἀναμειγνύοντες τὴν πίστιν μὲ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν φιλοσοφίαν.

Πώς εἶναι δυνατὸν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ ἔορτάσουν τὸ μεγαλύτερον καὶ σημαντικότερον γεγονὸς τῆς Ἰστορίας, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Τελειωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν; Ἅς ἀκούσουν τοῦ Παύλου ἀναφωνοῦντος· «Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἵδιον γέγονε καινὰ τὰ πάντα».⁸ Ποιὰ εἶναι τὰ ἀρχαῖα; Μὰ ἡ «ματαιότης τοῦ νοός»⁹, οἱ δῆθεν ἔξηπνοι καὶ εὔστροφοι συλλογισμοί.

Iδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινὰ. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἔκαμε τὰ πάντα καινούρια, καταρτικῶς τὰ παλαιά. Ἡ αὐτοζώη, «ὁ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς»¹⁰ καταρργήσας διὰ τῆς ζωοποιοῦ Ἀναστάσεως του τὸν θάνατον, κατήργησεν οὕτω τὴν κατάρα τῆς σαρκὸς, καὶ ἔφερε τὴν εὐλογίαν τοῦ Πνεύματος. Κατήργησε τὴν γνῶσιν καὶ ἔφερε τὴν πίστιν, ὡς λέγει καὶ ἡ θεία Γραφή· «Δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται».¹¹ καὶ «διά πίστεως περιπατοῦμεν, οὐδὲν εἴδους».¹²

Pαλαιὰ ἐπεκράτει ἡ γνῶσις, ἡ ἔρευνα, τὸ νὰ φηλαφῇ ὁ ἄνθρωπος ματαίως, καὶ νὰ εύρισκει οὐδέν. Νῦν δῆμως διοξάζεται ἡ πίστις, ποὺ ἀνοίγει τοὺς πνευματικοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνθρώπου καὶ βλέπει τὸν «Ἡλιον τῆς δικαιοσύνης»¹³, τὸν «Χριστὸν ἐξαστράπτοντα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως», μὲ τὴν βοήθειαν τῆς θείας Ἀποκαλύψεως.¹⁴ Καὶ ἀτενίζει καὶ ἀπολαμβάνει πνευματικῶς τὸν Θεάνθρωπον Χριστόν, τὸν εἰπόντα: «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή... τὸ φῶς τοῦ κόσμου».¹⁵

Tέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ περιπόθητα, ἡ Ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος, «οὐ χρημάτων δεῖται, οὐδὲν δαπάνης, ἀλλὰ προαιρέσεως μόνης καὶ διαινοίας καθαρᾶς. Οὐδὲν σωματικόν ἐστιν ἐντεῦθεν ὡνήσασθαι, ἀλλὰ πάντα πνευματικά· καὶ ἀκρόασιν Θείων λογίων, εὐχὰς Πατέρων, εὐλογίας Ἱερέων, τῶν Θείων καὶ ἀπορρήτων Μυστηρίων τὴν Κοινωνίαν, εἰρήνην καὶ ὅμονοιαν, καὶ πνευματικὰ δῶρα καὶ ἄξια τῆς τοῦ δωρουμένου φιλοτιμίας».¹⁶

Eἴτις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις»¹⁷, ἀναβοϊκαὶ καὶ πάλιν ὁ θεσπέσιος Παῦλος. Ναί, μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἔγιναν «τὰ πάντα καινὰ». Δι’ αὐτὸν καὶ ὁ ὄμνωδὸς ἀναφωνεὶ μὲ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν: «Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν (καινούριον δηλαδή), οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου (τῆς ματαίας φιλοσοφίας δηλαδή) τερατουργούμενον, ἀλλ’ ἀφθαρσίας πηγήν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ...».¹⁸

Aἵς καθαρίσωμεν, λοιπόν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, τὴν διάνοιάν μας ἀπὸ τὸν γνόφον τῆς πολυπλόκου καὶ ὑπερηφάνου γνώσεως, διότι ἀλλως δὲν θὰ ἴδωμεν ὄντως τὸν ἀναστάντα Κύριον «ἐξαστράπτοντα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως», οὐδὲν θὰ ἀκούσωμεν Αὐτὸν φάσκοντα τρανῶς τὸ «Χαίρετε»· «ἄμφοτερα γάρ ἐσφράγισται τοῖς ἔρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα (ἄδει καὶ ὁ μελωδός), τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον»¹⁹· τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει ἀπεριέργῳ καὶ ἀφοισιωμένῃ τὸν Ἀναστάντα Κύριον καὶ Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν· ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ ἔξουσία εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰώνας· ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς τὸν δι’ ἡμᾶς Ἀναστάντα Κύριον εὐχέτης.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, Κυριακή τοῦ Πάσχα 2005

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

5) Ἔφεσ. δ’ 18 – 6) Ἡσαΐας 5ε’, 1 – 7) Γρηγορίου Πατρ. Ἀντιοχείας, PG 88, σελ. 1858 - 1861 – 8) Β’ Κορ. ε’, 17

9) Ἔφ. δ’ 17 – 10) Πράξ. γ’, 15 – 11) Ρωμ. α’ 17 – 12) Β’ Κορ. ε’ 7 – 13) βλ. τροπάριο δ’ ψιλῆς τοῦ Κανόνου

τοῦ Πάσχα – 14) πρβλ. Ματθ. ια’, 27 / Ματθ. ιε’, 17 / Ἰωάν. ιιε’, 15 καὶ Α΄ Κορ. γ’, 10 - 13 – 15) Ιωάν. ιδ’ 6

καὶ γ’ 12 – 16) Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Λόγος εἰς τὸ Ἀγ. Πάσχα, Ε.Π.Ε. τομ. 36, σελ. 82 - 17) Β’ Κορ. ε’, 17

18) Εἰρμὸς γ’ τοῦ ἀναστατίμου Κανόνος – 19) α΄ τροπάριον ἀναστατίμων Αἴνων ἥχου πλ. α’

‘Η μνήμη προδοτικῆς ἐπετείου, ἀφορμή διά

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΣΙΑΡΧΟΥ ΠΑΠΑ

Ε' Μέρος

γράφει ὁ Συνοδικός

Η) Η “ΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ” ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1965

‘Η Ιστορική - ἐξ ἐπόφεως προδοσίας - δῆθεν «ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων» μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν ἐστηρίχθη κυρίως εἰς τὸν φευδέστατον ἴσχυρισμὸν ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Κων/λεως, ὅτι ἐκεῖνα «τὰ ἀναθέματα (σ.σ. τοῦ 1054) ἔκατέρωθεν, περιωρίσθησαν εἰς τὰ πρωταγωνιστήσαντα πρόσωπα καὶ δὲν ἀνεφέροντο εἰς τὰς δύο Ἐκκλησίας Ρώμης καὶ Κων/λεως, αἱ ὄποιαι καὶ μετὰ ταῦτα δὲν διέκοψαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν».¹

Οἱ Οἰκουμενισταὶ προκειμένου νὰ προωθήσουν τὰ σχέδιά τους, δὲν δειλιάζουν νὰ ἀλλοιώνουν καὶ παραχαράσσουν ώς βούλονται ἀκόμη καὶ τὰς πασιφανεῖς Ιστορικὰς ἀληθείας, τὰς ὄποιας γνωρίζουν καὶ οἱ ἀπλούστεροι τῶν Ὁρθοδόξων. Καὶ τὸ μὲν Παπικὸν καθ' ἥμῶν φευδανάθεμα, καθὼς ὁρθῶς δύμολογεῖται, «οὐδέποτε ἐβάρυνε τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν... Ἡ Ὁρθόδοξία, διατηροῦσα ἀλώβητον τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, οὐδέποτε ἐπτοήθη ἐκ τοῦ Παπικοῦ ἀναθέματος... Ὁρθῶς παρατηρεῖ ἐν προκειμένῳ ὁ Πατριάρχης Κων/λεως Γερμανὸς Β' (1222 - 1240), ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Πάπαν Ρώμης Γρηγόριον Θ': “Ἡμεῖς οἱ Γραικοὶ ἀπληγές ἐσμεν καὶ ἀτραυμάτιστοι ἐκ τῆς μαχαίρας τοῦ ἀναθέματος· κατὰ δὲ Ἰταλῶν καὶ Λατίνων ὀξύτατα φέρεται”. Ο καθητητὴς Π. Τρεμπέλας, χαρακτηρίζων ἀξιον περιφρονήσεως τὸ λατινικὸν ἀνάθεμα τοῦ 1054, ἔρωτᾶ: “Τί θὰ ἐσήμαινε, λοιπόν, διὰ

τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἐὰν δὲν ἥρετο ὀλοτελῶς τὸ κατ' αὐτῆς ὑπὸ αὐθάδους τινὸς καρδιναλίου ἐξαπολυθὲν γελοῖον τοῦτο, καὶ ὅλως ἀστήρικτον καὶ ἀνεδαφικὸν ἀνάθεμα;”²

“Οντως! Ὄταν ἔνας κακόδοξος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀμέτοχος τῆς θείας ἐνεργείας καὶ χάριτος, ἀναθεματίσῃ ἔναν Ὁρθόδοξον, ποίαν ἰσχὺν δύναται νὰ ἔχῃ τὸ ἀσεβὲς τοῦτο ἀνάθεμα; Γράφει σχετικῶς ὁ Ἱερὸς Φώτιος: «Ἡτο κάποτε φοβερὸν τὸ ἀνάθεμα, ὅταν ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τοὺς κήρυκας τῆς εὐσεβείας ἐναντίον τῶν ἐνόχων τῆς ἀσεβείας. Ἀφ' ὅτου δὲ ἡ ἀδιάντροπος τῶν ἀσεβῶν παραφροσύνη, τὸ ἀνάθεμα τὸ ὅποιον οἱ ἴδιοι ἔχουν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἐζήτησαν νὰ γυρίσῃ αὐθαδῶς ἐναντίον τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνιζομένων... τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα κατήγησε παίγνιον, μᾶλλον δὲ καὶ τὸ προτιμοῦν οἱ εὐσεβεῖς, ἐφ' ὅσον ἐκφέρεται ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν».

“Οσον δὲ ἀφορᾷ τὸ ὄντως ἴσχυρὸν καὶ θεούρωτον ἀνάθεμα τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν Παπικῶν τοῦ 1054, ἀψευδῶς ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ιστορία συμφώνως καὶ πάντοθεν ἀναφέρει, ὅτι δὲν ἥτο οὕτε προσωπικόν, οὕτε τοπικῆς σημασίας, οὕτε περιορισμένον, ώς φλυαροῦν οἱ ἀκρατοί Οἰκουμενισταί, καθότι ὁ Πατριάρχης Κων/λεως «Μιχαήλ, ὁ τὴν ἐπωνυμίαν Κηρουλάριος... οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἥθροισε καὶ φήφω κοινῇ τούτους (σ.σ. τοὺς Λατίνους) τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἔξετεμε. Παρῆν μὲν γάρ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντίνος ὁ Μονομάχος, παρῆν δὲ καὶ ὁ Ἀντιοχείας, ἔτι δὲ ὁ Βουλγαρίας καὶ ὁ Κύπρου καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὅσον ἐλλογιμώτερον καὶ σοφώτερον. Ὁ μέντοι Ἀλεξανδρείας καὶ ὁ Ιεροσολύμων, εἰ καὶ τῇ Βασιλίδι τῶν Πόλεων τηνικαῦτα οὐκ ἥσαν ἐπιχωριάζοντες, τὰ πραχθέντα δ' ὅμως καὶ προσεπήνεσαν καὶ

2) «Ὁρθόδοξία καὶ Παπισμός», π. Σπ. Μπιλάλη, τόμ. β', σελ. 357.

3) ἐκ τῆς πρὸς Ἰγνάτιον Κλαυδιουπόλεως ἐπιστολῆς.

1) βλ. «Δογμ. καὶ Συμβ. μνημεῖα Ὁρθ. Ἐκκλησίας», Ιωάν. Καρμίφη, σελ. 1023.

έπειφηφίσαντο, καὶ τῆς σφῶν (σ.σ. αὐτῶν) κοινωνίας καὶ αὐτὸν τὸν Πάπαν ἀπώσαντο, ὡς αὐτὰ δῆπου μαρτυρεῖ τὰ πράγματα, μηδεμίας τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν εἰς κοινωνίαν εἰς ἔτι καὶ νῦν τὸν Πάπαν προσιεμένης, τὸ νόθον καὶ ἐξάγιστον τῶν λατινικῶν μυστατόμεναι δογμάτων».⁴⁾

Συνεπῶς ἡ Οἰκουμενιστικὴ ἐπινόησις ὅτι τὸ ἀνάθεμα τοῦ 1054 ἦτο «προσωπικὸν» καὶ «τοπικόν», ἀπετέλει σοφιστικὴν φευδολογίαν πρὸς δικαιολόγησιν τῶν ἀδικαιολογήτων, καθότι δυνάμει τῆς προαναφερθείσης ἀπαραδέκτου «ἀποφάσεως» τῆς γ' ἐν Ρόδῳ «πανορθοδόξου διασκέψεως», ὅτι ἑκάστη κατὰ τόπους Ὁρθόδοξος Ἐκκλησίᾳ δύναται ἐλευθέρως καὶ ἐξ ἐαυτῆς νὰ καλλιεργῇ ἀδελφικὰς σχέσεις μὲ τοὺς Παπικούς, ὁ Ἀθηναγόρας ἐπροχώρησε μόνος του, μὲ μίαν μάλιστα μειοψηφίαν τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἐπισκόπων, εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ ἀναθέματος, δικαιολογούμενος ὅτι δῆθεν ἦτο ἀπόφασις προσωπικὴ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως!!⁵⁾

Ἄς ἤδωμεν δῆμως ἐν ὀλίγοις τὸ ἴστορικὸν τῆς παναθέσμου «Ἀρσεως», καὶ ἔπειτα ἀς παραθέσωμεν μίαν ἐν πᾶσι συνοπτικὴν κριτικὴν αὐτοῦ.

”Ηδη ἔχομεν εἴπει, ὅτι εἰς τὴν πρώτην συνάντησιν Ἀθηναγόρου καὶ Πάπα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1964 οὗτοι συνεζήτησαν ἐντελῶς μόνοι ἐπὶ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, προφανῶς συννενούμενοι καὶ ἐκ τοῦ ἐγγὺς πῶς θὰ προχωρήσουν εἰς τὴν κοινὴν προδοσίαν, ισως δὲ συσκεπτόμενοι καὶ περὶ τῆς ἀρσεως.⁶⁾

4) ἐκ κώδικος τοῦ ἐν Κων/λει Μετοχίου τοῦ Παναγίου Τάφου, βλ. Ι'. Καρμίρη ώς ἄνω, σελ. 334-338· δόμοις τοῦ ιστοριοῦ τὰ τότε γεγονότα καὶ ὁ Ιεροσολύμων Δοσίθεος εἰς γ' βιβλίον Δωδεκάβιβλου, κεφ. α', παραγρ. β', καὶ ὁ Ἀθηνῶν Μελέτιος εἰς τὴν Ἐκκλ. Ἰστορίαν αὐτοῦ τόμ. β', σελ. 401, ἀλλὰ καὶ κάθε ἔγκυρη Ὁρθοδοξίας ιστορικὴ πηγή.

5) πρβλ. π. Σπ. Μπιλάλη ώς ἄνω, σελ. 357-8

6) Άλλὰ καὶ ἀργότερα, μετὰ τὴν συνάντησιν τῆς 25ης Ιουλίου 1967 μεταξὺ Αθηναγόρου καὶ Πάπα Παύλου ΣΤ' εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁ ἀδίστακτος Οἰκουμενιστὴς «Πατριαρχης» ἐδήλωσε: «...Ἐδραιώσαμε καὶ ἔχαράξαμε κοινὸν πρόγραμμα συνεργασίας, κοινὴν οἰκουμενικὴν πορείαν, κοινὴν χριστιανικὴν μαρτυρίαν ἀγάπης, κατανοήσεως καὶ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ. Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ κοινοῦ τούτου οἰκουμενικοῦ καὶ φιλενωτικοῦ προγράμματος μεταξὺ τῆς Καθολικῆς καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, θὰ γίνουν βεβαῖως γνωσταὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον». (ἐφημ. «Καθολική» φ. 1549/13.8.1967).

”Ἐπειτα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν Νεοημερολογιτικῆς πηγῆς μανθάνομεν, ὅτι οἱ Ούνιται ἐζήτουν θερμῶς παρὰ τοῦ Πάπα καὶ τῆς Β' Βατικανείου Συνόδου τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1054, διότι τοῦτο θὰ διηγκόλυνε πολὺ τὴν Ούνιτικὴν προπαγάνδαν, καθότι θὰ ἡδύνατο αὕτη νὰ κηρύξῃ πλέον ὅτι δῆθεν Παπικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι δὲν ἔχουν ούσιωδεις διαφοράς. Καὶ ὅντως, ἐπέτεινε ἡ Ούνια τὸν προσηλιτισμὸν μετὰ τὴν φευδοάρσιν.⁷⁾

Ποίου εἴδους μυστικότεραι συννενοήσεις ὑπῆρξαν μεταξὺ Ούνιτων, Οἰκουμενιστῶν Κων/λεως καὶ Παπικῶν δὲν γνωρίζομεν.

Τὸ σίγουρον εἶναι, ὅτι τὴν 5ην Ιουνίου τοῦ 1965 δι Χαλκηδόνος Μελίτων (ἐξέχων ἀρωγὸς τοῦ Ἀθηναγόρου) εύρεθεὶς ἐν Ρώμῃ καὶ προσκομίσας ἐπιστολὴν τοῦ Ἀθηναγόρου πρὸς τὸν Πάπαν, εἰς τὴν ὅποιαν οὗτος ἐζήτει τὴν «διὰ συγκεκριμένων ἀποφάσεων καὶ ἔργων ἀγάπης καὶ οἰκοδομῆς ἐπανακατάρτισιν τῆς ἀρχαίας ἐνότητος», προτοῦ ἀπέλθῃ τῆς Ρώμης ἐπρότεινε εἰς τοὺς Παπικοὺς ὅπως ἡ Β' Βατικάνειος Σύνοδος ὀλοκληρώσει τὰς ἔργασίας της «με μίαν πράξιν συμφιλιώσεως. Νὰ ἄρωμεν τὰ ἀναθέματα τοῦ 1054 καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευρᾶς» !! Οἱ Παπικοὶ καὶ ὁ Πάπας ἐδέχθησαν -φυσικά- εύμενῶς τὴν ἐκ τῶν φευδορθοδόξων Οἰκουμενιστῶν πρότασιν.

Συνεκροτήθησαν κατόπιν τρεῖς ἐπιτροπαί: μία «ὁρθόδοξος» καὶ μία παπικὴ πρὸς ἑκατέρωθεν μελέτην τῆς προδοσίας, καὶ μία μικτή, ὅπου θὰ ἐπήρχετο ἡ πλήρης συμφωνία τοῦ σχεδίου δράσεως. Ἡ μικτὴ ἐπιτροπὴ συνῆλθε τὸν Νοέμβριον τοῦ 1965 εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, προηγουμένως δὲ οἱ Παπικοὶ παρεκάλεσαν ὅπως «λόγω τῆς σπουδαιότητος τοῦ θέματος, ἡ συνεδρίασις τῆς ἐπιτροπῆς περιβληθῆ μὲ τὴν μεγαλυτέραν δυνατὴν μυστικότητα», ἐπιβεβαιώνοντες οὕτω δι' ἀλλην μίαν φορὰν τὸ Κυριακόν: «πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῆ τὰ ἔργα αὐτοῦ».⁸⁾

Τὰ μέλη τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς (ἐκ τοῦ Πατριαρχείου προϊστατο καὶ πάλιν δι Χαλκηδόνος Μελίτων) «δὲν ἐζήτησαν νὰ μάθουν ποῖος εἴχε ἀδικον καὶ ποῖος δίκαιον, δὲν ἔγινε μία δίκη διὰ ίστορικὸν ζήτημα, ἀλλὰ... συνεφώ-

7) πρβλ. π. Σπ. Μπιλάλη ώς ἄνω, σελ. 353 καὶ 363.

8) Ιωάν. γ', 20.

νησαν νὰ ριφθοῦν τὰ δύο ἀναθέματα εἰς τὴν λήθην, ὡς πέτρα σκανδάλου, ἥτις ἐμποδίζει τὸν βηματισμὸν εἰς τὴν νέαν ζωὴν! Κατήρισαν δὲ συνεργαζόμενοι ἀπὸ 22 ἔως 24 Νοεμβρίου τρία κείμενα: μία κοινὴ δήλωσις Ἀθηναγόρου καὶ Πάπα, ἡ Πατριαρχικὴ πρᾶξις «ἄρσεως» τοῦ Ὁρθοδόξου ἀναθέματος καὶ Ἡ Παπικὴ ἀνάλογη «ἄρσις» τοῦ Παπικοῦ φευδαναθέματος.

Τὴν «ἄρσιν» ἀπὸ πλευρᾶς φευδορθοδόξων συνεζήτησε καὶ ὑπέγραψε μόνον ἡ δωδεκαμελῆς Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου, ἡ μᾶλλον οὐδὲ αὐτῇ, καθότι δύο Μητροπολῖται, οἱ Δέρκων Ἰάκωβος καὶ Σάρδεων Μάξιμος ἀρνούμενοι δὲν ὑπέγραψαν. Πρέπει ἐπίσης νὰ τονίσωμεν, ὅτι εἰς θέματα παρόμοια, γενικωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, φύσεως καὶ ἀρμοδιότητος, τὰ ὅποια ἀφοροῦν δόλους τοὺς Ὁρθοδόξους, ὡς αὐτὸ τῶν σχέσεων μὲ αἱρετικούς, ὅχι μόνον ἡ μικρὰ τρέχουσα Σύνοδος ἐνὸς Πατριαρχείου, ἀλλ’ οὐδὲ ὅλη ἡ Ἱεραρχία αὐτοῦ δὲν ἔχει ἔξουσίαν νὰ ἀλλάξῃ τὸ παραμικρόν. Συνεπῶς ἡ φευδάρσις «δὲν φέρει τὴν σφραγῖδα καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν κῦρος τοῦ Πατριαρχείου, διότι αὕτη ἐγένετο ὑπὸ μόνης τῆς δωδεκαμελοῦς Συνόδου, ὅρμοδίας μόνον διὰ τὴν τρέχουσαν διοικητικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θρόνου, καὶ οὐχὶ ὑφ' ὅλης τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου, μόνης δικαιουμένης νὰ ἐπιλαμβάνεται ἐγκύρως τῆς λύσεως ζητημάτων γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς φύσεως».⁹⁾

“Οντως, ἐπρόκειτο περὶ πράξεως αὐτοδήλως ἀντικανονικῆς, ἀντορθοδόξου, ἀντιπαραδοσιακῆς, μονομεροῦς, ἰδιορρύθμου, καὶ διὰ τοῦτο ἀκύρου. «Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας προέβη εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ ἀναθέματος τοῦ 1054 ἐξ ίδιας πρωτοβουλίας, περιορισθεὶς ἀπλῶς τὴν προτεραίαν τῆς ἄρσεως (6-12-1965) νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν ἀπόφασίν του εἰς τὰς ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας διὰ τηλεγραφικῆς Ἔγκυλου, ἡ ὅποια κατέληγεν: “Ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς

9) βλ. πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, «Ἄπαντα», τόμ. α', σελ. 109 καὶ 150. Ταῦτα βεβαίως ἔγραφεν τὸ 1935 ὁ μακαριστὸς Πρωθιεράρχης ἡμῶν περὶ τῆς ἐν ἔτει 1924 ἡμερολογιακῆς ἀλλογῆς, πλὴν μὲ παρόμοιον ἀντικανονικὸν καὶ συνωμοτικὸν τρόπον ἐπραγματοποιήθη 31 ἔτη ἀργότερα καὶ ἡ «ἄρσις» τοῦ ἀναθέματος. Μόνον οὖτα συνωμοτικῶς καὶ ὑποχθονίως ἡδυνήθη νὰ ἐπικρατήσῃ ὁ κατηραμένος Οἰκουμενισμὸς, ὡς ἥδη πολλάκις ἀπεδείξαμε.

ἀρσεως τῶν ἀναθεμάτων γενήσεται τόσον ἐνταῦθα, ὅσον καὶ ἐν Ρώμῃ...». Ὁ Πατριάρχης δὲν ἀνέμενεν (σ.σ. μᾶλλον δὲν ἐζήτησε, οὐδὲ καὶ ἐνδιεφέρθη!) ὡς ὥφειλεν, τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλ’ ἀνεκούνωσεν (σ.σ. ἀπλῶς οὗτως!) τὴν ἀπόφασιν τῆς ἄρσεως, ἡ ὅποια εἶχεν ἐπισήμως πλέον προγραμματισθεῖ ἀπὸ κοινοῦ, μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ρώμης».¹⁰⁾

Οὗτω, λοιπόν, τὴν 7ην Δεκεμβρίου τοῦ 1965 μὲ δύο πανηγυρικὰς «τελετάς», μίαν εἰς τὴν Ρώμην μὲ συμμετοχὴν Πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας (εἰς τὴν δόπιαν ὡς Διάκονος συμμετεῖχε καὶ ὁ νῦν Οἰκουμενιστὴς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος), καὶ μίαν εἰς τὴν πολυπαθῆ Κωνσταντινούπολιν μὲ συμμετοχὴν Παπικῆς ἀντιπροσωπείας, οἱ ἔκατέρωθεν Οἰκουμενισταὶ «ἥραν τὰ ἀναθέματα», ἀναγινώσκοντες τὰ σχετικὰ κείμενα καὶ συμπροσευχόμενοι ἐν εὐφροσύνῃ. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς ἐν Ρώμῃ Πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας Χαλκηδόνος Μελίτων δὲν παρέλειψεν εἰς τὸν λόγον του ἐνώπιον τοῦ Πάπα εἰς τὴν Παπικὴν «αἴθουσαν τῶν ἀμφίων», ὅπως ἀναγνωρίσῃ ἀπεριφράστως τὸ ἐωσφορικὸν Παπικὸν Πρωτεῖον, λέγων: «Σύ, ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Χριστιανοσύνης, καὶ ὁ δεύτερος τῇ τάξει ἀδελφός σου, Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως...»!¹¹⁾ Άσφαλώς πρὸ τοῦ 1054, ὅταν ὁ Ρώμης ἥτο Ὁρθόδοξος, ἐθεωρεῖτο πρῶτος, καὶ πάλιν ὅχι ἀπλῶς, ἀλλὰ τιμητικῶς πρῶτος μεταξὺ Ἰσταντίνου ὅχι ἔκτοτε καὶ νῦν, ὅτε βρίθει ἀμετρήτων πλανῶν καὶ αἱρέσεων.

Δὲν πρόκειται νὰ παραθέσωμεν περισσότερα περὶ τῆς παναθέσμου «ἄρσεως», περὶ τῆς ὅποιας ἥδη ἐπαρουσιάσαμε ἵκανάς μαρτυρίας, κυρίως ἐκ τῆς γνωστῆς Οἰκουμενιστικῆς βίβλου «Ἐιρηνοποιοί» τοῦ Ἀριστείδη Πανώτη (σελ. 150-179), ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἀντικούμενιστικοῦ «Ὀρθόδοξία καὶ Παπισμός» (τόμ. β') τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Μπιλάλη.¹²⁾

10) π. Σπ. Μπιλάλη, ὡς ἄνω, σελ. 358.

11) Παρόμοιαι αἱρετικαὶ δηλώσεις ἀναγνωρίσεως τοῦ καταράτου Πάπα ἔκτοτε ἔγιναν συνήθεια, ἴδιως μὲ τὰς συναντήσεις τοῦ 1967 μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀθηναγόρου!

12) Τό κείμενον τῆς «Πατριαρχικῆς ἄρσεως», βλ. εἰς «Φιλήματα Ἰούδα», ἐκδ. Ἀγ. Ὁρους 2000, σελ. 155-6.

ΤΟ ΜΙΑСΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ Ο ΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗ “ΚΑΘΑΡΣΙΣ”

Ο λίγας μόνον ήμέρας ἀφ' ὅτου ἡ ἀγιωτάτη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐορτάζει γηθοσύνως τὴν λαμπροτέραν καὶ πανευφρόσυνον αὐτῆς ήμέραν, δηλαδὴ τὸ ἄγιον καὶ κοσμο-

ὑπὸ Παρασκευᾶ Κελεπέκογλου

σωτήριον Πάσχα, ἐπέλεξεν ὁ ἀλαζονοχαυνοφλύαρος ἐσμὸς τῆς Νέας Βαβυλῶνος, μὲ τὸ ὄνομα «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» («World Council of Churches» ἢ ἀπλῶς «W.C.C.») νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν μυσταρὰν καὶ ἐναγῆ αὐτοῦ συνάθροισιν εἰς τὴν εὐλογημένην ήμῶν πατρίδα, καὶ νὰ καταμάνει καὶ καταρρυπώσει αὐτὴν εἰσέτι πλέον, μετὰ τὴν ἀποφράδαν ἔκεινην ἐπίσκεψιν τοῦ φευδοπροφήτου τῆς Ρώμης τὸ 2001! Ἀπὸ τὴν 9ην ἔως τὴν 16ην Μαΐου, ἐπτὰ συναπτὰς ήμέρας, κάτω ἀπὸ τὸ μακρόθυμον βλέμμα τοῦ παναγάθου Θεοῦ καὶ Δεσπότου τῆς κτίσεως, «Ἄγγλικανοί», «Εὐαγγελικοί», «Καλβινισταί», «Ζβιγκλιανοί», «Μεθοδισταί», «Βαπτισταί», «Πρεσβυτεριανοί», «Κουάκεροι», «Μεννωνῖται», «Κογκρεσιοναλισταί», «Κόπται», «Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι», «Παλαιοκαθολικοί», καὶ πιθανῶς, «Ρωμαιοκαθολικοί» Παπικοί, Ἐβραῖοι, Ἰσλαμισταί, Βουδισταί, Σιντοϊσταί, Ζωροαστρισταί, Ἀνιμισταί, Παγανισταί, Πυρολάτραι καὶ λοιποὶ Κτισματολάτραι, ἡ γενικῶς εἰπεῖν... «πάντες οἱ φιλῶντες καὶ ποιῶντες τὸ φεῦδος»¹⁾, θὰ συναχθοῦν ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ πλαίσιον τῆς 12ης συνελεύσεως τῆς ὀργανώσεως «Ιεραποστολὴ καὶ Εὐαγγελισμός» («World Mission and Evangelism») -παραρτήματος τοῦ Π.Σ.Ε.- μὲ θέμα: «Ἐλθέ, Πνεῦμα Ἅγιον, θεράπευσον καὶ συμφιλίωσον!» («Come Holy Spirit, Heal and Reconcile!»). Η συνέλευσις αὕτη εἶναι τῆς μιᾶς ἐκ τῶν τριῶν βασικῶν

ὑποεπιτροπῶν τοῦ Π.Σ.Ε., αὐτῆς τῆς «Ιεραποστολῆς» (ἄν εἶναι δυνατόν, οἱ ἀληθῶς Ὁρθόδοξοι νὰ ἔνεργοιν κοινὴν Ιεραποστολὴν μὲ τοὺς παντὸς εἴδους βλασφήμους καὶ ἀντιθέους αἱρετικούς!!), καὶ εἶναι προπαρασκευαστική, προφανῶς, τῆς μελλούσης 9ης Γενικῆς συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. εἰς Πόρτο Ἀλέγκρε τῆς Βραζιλίας τὸ 2006· εἶναι δὲ χαρακτηριστικὴ ἡ συνωμοτικὴ μυστικότης, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ κρατικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἐλλάδος ἐδιοργάνωσεν τὴν παροῦσαν παναιρετικὴν οἰκουμενιστικὴν εὐωχίαν, κυριολεκτικῶς «κάτω ἀπὸ τὴν μύτην» τοῦ ὄρθοδόξου λαοῦ!

Εἰς τὸ μυστικὸν πρόγραμμα τοῦ συνεδρίου -ὅπως αὐτὸ παρουσιάζεται εἰς σχετικὴν ίστοσελίδαν τοῦ Π.Σ.Ε.- περιλαμβάνονται ἐκτὸς τῶν «θεωρητικῶν ἐργασιῶν», ἐπισκέψεις εἰς ιεροὺς ναοὺς (τῆς κρατικῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς), καὶ συμμετοχὴ τῶν παναιρετικῶν οἰκουμενιστῶν εἰς τὰς λατρευτικὰς συνάξεις καὶ ἐκδηλώσεις τῶν Νεογενερολογιτῶν πιστῶν!! Ὁ ἔγκριτος ἐν γένει θεολόγος Ἀρχιμανδρίτης π. Σαράντης Σαράντος, μέσῳ ἐπιστολῆς του εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» (15-4-2005) καταγέλει μετὰ παρρησίας τὴν ἡγεσίαν τῆς κρατούσης ἐκκλησίας καὶ ἀπευθύνει δραματικὴν ἐκκλησιν πρὸς τὸν κλῆρον τῆς περιοχῆς, νὰ ἀντιδράσει μὲ κάθε θεμιτὸν τρόπον εἰς τὴν πρωτοφανῆ προδοσίαν, δι’ ἐγκυκλίων, ὅμιλων, φυλλαδίων, βιβλίων καὶ εἰ δυνατόν, διὰ ιεραποστολῆς εἰδικῶς διὰ τοὺς συνέδρους τῆς οἰκουμενιστικῆς ιεραποστολῆς! Ἀλοίμονον δῦμας! Εἶναι ὅλα αὐτὰ ἀρκετά; Αἱ προδοσίαι τῆς οἰκουμενιστικῆς κρατούσης ἐκκλησίας, διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, καὶ ἡ ἀποστασία της ἐκ τῆς Ἅγιας Καθολικῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι πλέον πασιφανῶς, ὁ ριστικὴ καὶ μὴ ἀναστρέψιμος! Εἶναι τοσοῦτον ἀνεπαρκεῖς λοιπόν, ὥστε

1) Ἀποκ. κβ', 15.



ἀδυνατοῦν νὰ ἀντιληφθοῦν τὸ τραγικὸν ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὁποῖον τοὺς ἔχει ὀδηγήσει ἡ ἀκατανόητος καὶ ἀντεκκλησιαστικὴ «οἰκονομία» καὶ «ὑπακοὴ» εἰς τοὺς οἰκουμενιστὰς ποιμένας καὶ ταγούς των; Οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τῆς ἀρχομανίας των ἐλκόμενοι, ἔχουν συμπαρασυρθεῖ ὑπὸ τοῦ ἀντιχρίστου, ἀθέου καὶ τυρρανικοῦ πνεύματος τῆς ἑωσφορικῆς παγκοσμιοποιήσεως εἰς τὸ δυσκάθεκτον ρεῦμα τῆς παναιρέσεως τοῦ θεομάχου Οἰκουμενισμοῦ, ποὺ ὀδηγεῖ μὲ βεβαιότητα εἰς τὴν ἐπερχομένην λίμνην τοὺς πυρός.² Δὲν βλέπουν ἀκόμη ποὺ ὀδηγοῦνται, ἀκολουθῶντας -χάριν τῆς «εἰρήνης»- τοὺς πονηροὺς ταγούς, οἱ ὁποῖοι ἀδιαφοροῦν προκλητικῶς διὰ τὸ δυστυχὲς ποίμνιόν των; Ό ἀείφωτος φωστὴρ τῆς Ὁρθοδοξίας, Μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογιτής, εἰς αὐτὸν εἶπεν θύμηται ὅταν λέγει: «...ὅρᾶτε μήπως εἰρήνην προφασιζόμενοι, τὴν ἀποστασίαν εὑρεθῶμεν νοσήσαντες καὶ κηρύττοντες, ἣν πρόδρομον εἰπεν ἔσεσθαι τῆς τοῦ Ἀντιχρίστου παρουσίας ὁ θεῖος Ἀπόστολος»!³ Βλέπετε τί τοὺς λέγει; Προσέχετε, μήπως προφασιζόμενοι τὴν εἰρήνην, εὑρεθῶμεν νὰ ἔχωμεν ἀρρωστήσει μὲ τὴν νόσον τῆς ἀποστασίας, τὴν ὁποίαν ὡς πρόδρομον τῆς παρουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου ἔχει καταγγείλει ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος, εἰς τὴν δευτέραν του ἐπιστολὴν πρὸς Θεσσαλονικεῖς. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀποστασίαν νοσοῦν, ὅσοι εὐσεβεῖς ὁρθόδοξοι δὲν ἀποτειχίζονται ἐκ τῶν πονηρῶν φευδεπισκόπων, ἀπειθοῦντες εἰς τὰ κελεύ-

σματα τῶν θείων κανόνων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν σύνολον ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν, οὕτως ὥστε μὲ αὐτὴν τὴν ἀποτείχισιν νὰ ἀπομονώνονται οἱ τοιοῦτοι πονηροὶ ποιμένες, καὶ τὸ διαβρωτικόν των ἔργον νὰ καθίσταται ἀνενεργόν.

Ἄυτη εἶναι ἡ καὶ θαρροστία ποὺ ἐπιβάλλει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἢ μᾶλλον, ὁ Κύριός μας κράζων ἐπιτακτικῶς: «...ἔξελθατε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε»⁴. μὴ φοβεῖσθε δὲ ὅτι θὰ μείνετε ἀνέν ποιμένος, διότι λέγει: «καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθαι μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας»⁵. Αὕτη εἶναι ἡ ὁρθόδοξη καὶ θαρροστία καὶ ὄχι ἡ ἄλλη ἡ πονηρὰ καὶ φαρισαϊκή, διὰ τὴν ὁποίαν πολὺς λόγος γίνεται καὶ ἀφορᾷ τοὺς παθητικούς, μικρονοϊκούς θιασῶτας τῆς τηλεοπτικῆς φαυλότητος καὶ χαυνότητος καὶ οὐχὶ τοὺς ὁρθοδόξους ϕυχὴ τε καὶ πνεύματι χριστιανούς, οἵτινες ὡς συνειδητὰ μέλη τῆς ἀληθοῦς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ, οὐδεμίαν σημασίαν δίδουν εἰς τὰ πονηρὰ συνθήματα τῶν ἀθέων ἢ ἀμφιδόξων καὶ κακοδόξων σκανδαλοποιῶν καὶ σχισματοποιῶν, περὶ δῆθεν καθάρσεως. Αὕτην λοιπὸν τὴν εὐλογημένην «κάθαρσιν», ἢ μᾶλλον διαχωρισμὸν καὶ ἀποτείχισιν, ὅπως διδάσκει ἡ Ἅγια Ἐκκλησία, καλοῦνται νὰ κάμουν ὅσοι εὐσεβεῖς ἀσπαζόμενοι τὴν πατρῷαν πίστιν, δὲν ἀνέχονται τὴν ἀφόρητον πλέον προδοσίαν τῶν ἀποδεδειγμένων φευδοποιμένων των, ἐκτὸς καὶ ἐὰν εἰς τὸ ὄνομα μᾶς ἀθέσμου, ἀντιπατερικῆς «οἰκονομίας»,

2) Ἀποκ. ιθ', 20.

3) MIGNE P.G. 91

4) B' Κορ. σ', 17.

5) B' Κορ. σ', 18.



προτιμοῦν νὰ στηρίζουν αὐτοὺς τοὺς φευδοποιμένας εἰς τὴν ἀσυγκράτητον καὶ ἡλιγγιώδη πτῶσιν των, εἰς τὸ ἐρεβώδες βάραθρον τῆς ἀποστασίας, συμπαρασύρωντες εἰς αὐτὸ, ἔαυτοὺς καὶ ἀλλήλους! Νῦν λοιπόν, ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀληθοῦς καθάρσεως ἀπὸ τὸ μίασμα καὶ τὴν παναιρετικὴν καὶ φυχοκτόνον ρύπανσιν τοῦ ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, διότι ὅποιος δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀντιληφθεῖ τί σημαίνει αἱ ρεσις καὶ σχίσμα, εἶναι ἥδη μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀληθείας. Ὁ Οἰκουμενισμός, δηλαδὴ ἡ θρησκεία τοῦ Ἀντιχρίστου, εἰσάγεται πλέον ἐπισήμως καὶ δυναμικῶς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδαν. Κάθε χριστιανὸς ὁρθόδοξος καλεῖται νὰ ἀφήσει τὰς ματαίας ἀδολεσκίας περὶ «οἰκονομίας», «ὑπακοῆς» καὶ ἄλλων προφάσεων, καὶ νὰ λάβει ξεκάθασιν κατὰ τῶν θεραπευτῶν καὶ δούλων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅποιοι καὶ ἐὰν εἶναι οὗτοι! Διότι οὗτοι εἶναι οἱ ἀληθινοὶ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος καὶ πάντων ἔσχατος καὶ φοβερώτερος ἔχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ὅπως ἀλληγορικῶς μέν, ἐναργῶς δὲ εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀποκάλυψιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐμφαίνεται: «...καὶ ἔβαλεν ὁ ὄφις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὀπίσω τῆς γυναικὸς ὅδωρ ὡς ποταμόν, ἵνα αὐτὴν ποταμοφόρητον ποιήσῃ».⁶

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 2004 εἰς Θεσσαλονίκην τὸ «εύσεβες λεῖμμα» τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς κρατούσης ἐκκλησίας, ἀποτελούμενον ὑπὸ ὑψηλῶν πνευματικῶν μεγεθῶν καὶ ἀναστημάτων, διεκήρυξεν εὐθαρσῶς τὸν διαχωρισμὸν καὶ τὴν ἀντίθεσίν του κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, προτείνοντας μεταξὺ ἀλ-

λων, «νὰ προχωρήσουν καὶ οἱ λοιπὲς αὐτοκέφαλες ἐκκλησίες σὲ ἀποχώρησιν ἀπὸ τὸ «Π.Σ.Ε.» καὶ σὲ διακοπὴ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν διαλόγων»· «νὰ ἀναθεωρήσουν οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ προπαντὸς ἡ προηγουμένη τῇ τιμῇ καὶ ταῖς πρωτοβουλίαις Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τὶς σχέσεις τους πρὸς τὸν Παπισμό, τὸν ὅποιο ὄλοι οἱ ὄγιοι Πατέρες θεωροῦν ὡς αἵρεσιν»· «νὰ τηρηθοῦν οἱ ἱεροὶ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἀπαγορεύουν τὴν συμπροσευχὴν μὲ τοὺς ἔτεροιδέξους γενικῶς εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις» διότι «ἡ τήρησις τῶν κανόνων ἐπιβάλλεται κυρίως εἰς θέματα πίστεως»· «εἶναι λυπηρὸν νὰ ἐπιδιώκεται ὁ διάλογος μὲ τοὺς ποικιλωνύμους αἵρετικούς, καὶ ἔτεροθρήσκους καὶ νὰ ἀπορρίπτεται ἡ διαφορετικὴ ἄποψις ἀδελφῶν ἐν τῇ πίστει, ποὺ συκοφαντοῦνται ὡς φανατικοί»· καὶ «νὰ διατρανθεῖ πρὸς τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἡγεσίες, ὅτι εἰς περίπτωσιν ποὺ ἐξακολουθήσουν νὰ συμμετέχουν καὶ νὰ ἐνισχύουν τὴν παναρεσίν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ἐπιβεβλημένος σωτήριος κανονικὸς καὶ ἀγιοπατερικὸς δρόμος τῶν πιστῶν, εἶναι ἡ ἀκοινωνησία, ἡ διατάξη ἡ δηλαδὴ τοῦ μηνημοσύνου τῶν ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι καθίστανται συνυπεύθυνοι καὶ συγκοινωνοὶ τῆς αἵρεσεως καὶ τῆς πλάνης».

Τὸ πονηρὸν συνέδριον τῶν οἰκουμενιστῶν εἰς Ἀθήνας τὸν Μάϊον τοῦ 2005, εἶναι ἡ μεγάλη εὐκαιρία τῶν ἀληθῶν εὐσεβῶν (καὶ οὐ τῶν κατ' ἐπίφρασιν τοιούτων), δύσων -Κύριοις οἶδεν- ἀπέμειναν, ἵνα ἀποδείξουν ὅχι ἐν λόγῳ πλέον, ἀλλὰ ἐν ἔργῳ, τὴν προσήλωσίν των εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, καὶ τὴν ἀντίθεσίν των εἰς τὴν ἐπελθοῦσαν ἀντίθεον παναιρετικὴν λαίλαπαν, ἡ ὅποια παραπέμπει τὴν σκέψιν μας εἰς ἐκείνην τὴν δυσοίωνον Ἀποκαλυπτικὴν προειδοποίησιν: «...λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς».⁷

Τότε, μὲ ἀφοριμὴν τὰς ὡς ἀνω διακηρύξεις, ἐκαλέσαμεν αὐτοὺς ὅπως μὴ μείνουν αὗται εἰς τὰ χαρτία, ἀλλὰ ὅπως πραγματοποιήσουν αὐτάς. Καὶ ἴδιού, ὅντως νῦν ἐπέστη ὁ καιρός, ἵνα οἱ ἴδιοι πλέον ἀποδείξουν πόσον συνεπεῖς εἶναι

6) Ἀποκ. ιβ', 15. Ἀντιπαραβάλλατε τὴν πατερικὴν ἔρμηνειαν περὶ «δράκοντος» καὶ «γυναικος».

7) Ἀποκ. κ', 7-8.

Η ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

Mεταξὺ τῶν μέτρων τὰ ὅποια ἔξηγ-
γέλθησαν, ώς οἰονεὶ ναυαγοσωστι-
κά, προκειμένου νὰ ἐμφανισθῇ ώς
ἐπιδιωκομένη ἡ λεγομένη «αὐτοκάθαρση»
(sic) τῆς διαμορφωθεί-
σης ἐν Ἑλλάδι ἐκκλη-
σιαστικῆς καταστάσε-
ως, περιλαμβάνεται

καὶ ἡ διὰ νόμου κατάργησις τῆς παρ' ἡμῖν
ὑφισταμένης σήμερον δυνατότητος τῶν θρη-
σκευτικῶν λειτουργῶν καὶ τῶν μοναχῶν πά-
σης γνωστῆς θρησκείας, ἐάν, κατὰ περίπτω-
σιν, τὸ ἐπιθυμοῦν κυριαρχικῶς οἱ Ἰδιοι, ώς
ὅντες οἱ ἀποκλειστικῶς ἀρμόδιοι νὰ ἀποφα-
σίσουν περὶ τούτου, νὰ ἔξαιρωνται τῆς
ἐκπληρώσεως τῶν στρατιωτικῶν των ὑπο-
χρεώσεων.

Τὸ ἔξαγγελθὲν τοῦτο, καὶ μάλιστα μετ' ἡχηρῶν τυμπανοκρουσιῶν, ώς ληπτέον μέ-
τρον, «αὐτοκάθαρση», ὅπως εἶναι πρόδη-
λον, εἶναι μέτρον ἐντελῶς περιττόν, ἀπρό-
σφορον καὶ ἀναποτελεσματικὸν διὰ τὴν ἐπί-
τευξιν τῶν σκοπῶν τοὺς ὅποιους, ὑποτίθεται,
ὅτι θὰ ἡδύνατο νὰ ἔξυπηρετήσῃ, ἀλλὰ καὶ
πέραν τούτου εἶναι καὶ πολλαπλῶς ἐπιζή-
μιον διὰ τὴν θρησκευτικὴν ὑπόστασιν τοῦ
Λαοῦ μας, ώς καὶ διὰ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν
τῆς Χώρας μας, προσέτι δὲ καὶ διὰ τὸ διεθνὲς
κῦρος αὐτῆς. Εἰδικώτερον:

A. Κατὰ τὴν ἴσχύουσαν διάταξιν τοῦ
ἄρθρου 6 παρ. 1 τοῦ ν. 1763/1988 «περὶ
στρατολογίας τῶν Ἑλλήνων», ὅρίζεται ὅτι:
«Ἄπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν στρά-
τευσης καὶ ἐφ' ὅσον ὑπηρετοῦν ἀπολύονται...
γ) οἱ στρατεύσιμοι ποὺ εἶναι θρησκευτικοὶ
λειτουργοί, μοναχοί, δόκιμοι μοναχοί γνωστῆς
θρησκείας, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιθυμοῦν». Ἡ ἐν
λόγῳ νομοθετικὴ ρύθμισις, φηφισθεῖσα ὁμο-
φώνως ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἔχαιρε-
τίσθη εὔμενῶς, πρὸ πάντων ώς σημαντικὸν
βῆμα προσεπιβεβαιώσεως καὶ κατοχυρώσε-
ως τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ἐν Ἑλλάδι
καὶ διευκολύνσεως τῆς ἀσκήσεως τῶν ἐπὶ μέ-
ρους συναφῶν μὲ αὐτὴν δικαιωμάτων.

ὑπὸ Θεοδόρου Σαρ. Θεοδωροπούλου
Δικηγόρου παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ

B. Ἡ ἀναφερθεῖσα νομοθετικὴ διάταξις
ἐπέφερε πλεῖστα ὅσα θετικὰ ἀποτελέσματα
εἰς τὸν τόπον μας, τὰ κυριώτερα τῶν ὅποιων
εἴναι τὰ ἔξῆς:

1) Προσελκύσθησαν
εἰς τὰς τάξεις τῶν λει-
τουργῶν πολλοὶ νέοι
καὶ ἀξιόλογοι ἄνθρω-

ποι, ἔγγαμοι καὶ ἀγαμοι, ὀλων τῶν θρησκευ-
τικῶν κοινοτήτων, διότι τὸ κίνητρον νὰ
ἀπαλλαγοῦν τῶν στρατιωτικῶν των ὑποχρε-
ώσεων, ώς οἰονεὶ ἀντιστάθμισμα διὰ τὴν
πνευματικὴν των διακονίαν, ἐνίσχυεν τὴν
ἀπόφασίν των νὰ ὑπηρετήσουν τὴν κοινωνίαν
ώς θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ τῆς διοικογίας
των, ἀντὶ νὰ σταδιοδρομήσουν ἐπιτυχῶς
ἀλλαχοῦ, ὅπως οἱ πλεῖστοι ἔξ αὐτῶν θὰ ἡδύ-
ναντο εὐχερῶς νὰ πράξουν.

2) Προσῆλθον εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Μοναχι-
σμὸν πολλοὶ νέοι ίκανοι καὶ λίαν προσο-
ντοῦχοι, κατὰ κόσμον καί, ώς ἐκ τούτου, αἱ
Ἀνδρῶαι Ιεραὶ Μοναί, τόσον τῆς χαρακτηρι-
ζομένης ώς «κρατούσης» Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος, ὅσον καὶ ἐκεῖναι τῶν Γνησίων
Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (τῶν εὐρύτερον
γνωστῶν ώς «παλαιοημερολογιτῶν»), ἐπε-
τεύχθη ὅχι μόνον νὰ διαφύγουν τὴν ἐρήμωσίν
των καὶ, συνεπείᾳ τούτου, τὴν διάλυσίν των,
μὲ τὰ ὀλέθρια ἐπακόλουθα τοῦ γεγονότος
τούτου, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίσουν σημαντικὴν
ἀνθισιν· γεγονὸς τὸ ὅποιον, εἰς πολλὰς περι-
πτώσεις, ἡνῶχλησεν βαρέως ωρισμένους πα-
ράγοντας κατεχομένους ἀπὸ τὴν τάσιν κατε-
ξουσιάσεως τῶν πάντων, καὶ μὴ ἀνεχομένους
νὰ ἐλεγχωνται δογματικῶς καὶ ἐκκλησιολο-
γικῶς ἀπὸ τὰς Ιερὰς Μονάς, διὰ τὰ παρ'

3) Οἱ ἐν Ἑλλάδι ἐτερόθρησκοι καὶ ἀλλόδο-
ξοι (μουσουλμάνοι, ἔβραιοι, μονοφυσῖται,
ρωμαιοκαθολικοί, προτεστάνται κ.λ.π.) ἡδυ-
νήθησαν πλέον νὰ ἀποκτήσουν, εἰς λίαν σημα-
ντικὸν ποσοστὸν τοῦ συνόλου τῶν ἔξυπηρε-

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΕΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Οπως είναι γνωστόν, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1988 ἔως καὶ τοῦ 1992 συνήφθη θεολογικὸς διάλογος μεταξὺ τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου καὶ αὐτῆς τῶν λεγομένων «Ματθαιϊκῶν», ἐκάστης Συνόδου ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Καὶ τὴν μὲν ἡμετέραν Σύνοδον ἔξεπροσώπευσαν δύο (τότε) Ἐπίσκοποι, οἱ Οἰνόης Ματθαῖος καὶ Ἀχαΐας Καλλίνικος, ὡς καὶ δύο (τότε) Ἀρχιμανδρίται, ὁ π. Γερόντιος Λουδάρος καὶ ὁ γράφων. Τῶν δὲ «Ματθαιϊκῶν» ἡ ἐπιτροπὴ ἀπετελεῖτο ὑπὸ τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου, τῶν Ἀρχιμανδριῶν π. Κηρύκου καὶ Στεφάνου, τοῦ Ἀγιορείτου Ἱερομονάχου π. Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Λαϊκοῦ Θεολόγου κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη.

Ἄπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν συνεδριάσεων τῶν ἐπιτροπῶν οἱ «Ματθαιϊκοὶ» ἐνεφανίσθησαν μὲ ἐπιθετικὴν πρόθεσιν ἐναντίον τῶν μακαριστῶν Ἱεραρχῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ Δημητριάδος κ. Γερμανοῦ, προτείνοντες τὴν λεπτομερῆ ἔξέτασιν ὅλου τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἀπὸ τοῦ 1924, μὲ κεντρικὸν ἄξονα τὸ δῆθεν «σχίσμα τοῦ πρ. Φλωρίνης τὸ 1937»! Οὕτως ἥθελαν νὰ διατυπωθοῦν καὶ τὰ ἐπὶ μέρους θέματα, ἀλλὰ μὲ ἡμετέραν παρέμβασιν ἔγινε κοινῶς ἀποδεκτόν, δπως διατυπωθοῦν τὰ θέματα μὲ ἡπιώτερον καὶ οὐδέτερον τρόπον, μὲ βάσιν τὰς χρονολογίας.

“Οθεν τελικῶς διετυπώθησαν ὡς ἔξῆς:

α) Φύσις καὶ ούσια τοῦ κατὰ τὸ 1924 ἡμερολογιακοῦ σχίσματος.

β) Ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας ἐναντὶ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ ἀπὸ τὸ 1924 ἔως τὸ 1935.

γ) Ἡ διάσπασις τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ τὸ 1937.

δ) Ἡ περίοδος 1937 - 1948.

ε) Ἡ περίοδος 1948 - 1955.

ζ) Ἡ περίοδος 1955 - 1960.

η) Ἡ περίοδος 1960 - 1971.

η) Ἡ περίοδος 1971 ἔως σήμερον.

Τὴν 3ην Ἰουλίου 1990 (ν.ἡ.) ὑπεγράφη κοινὴ συμφωνία ἐπὶ τοῦ πρώτου θέματος, διαλαμβάνουσα ἐν γένει ὅτι τὸ ἡμερολο-

γιακὸν σχίσμα εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα καὶ σαφῶς συνυφασμένον μὲ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ μόνον ὡς τοιοῦτον πρέπει νὰ κρίνεται· ὅτι δὲ ἀύτοῦ ἐτελέσθη de facto σχίσμα, καὶ ὅτι ἡ νεοημερολογιτικὴ καινοτομία εἶναι τελεσιδίκως καταδεδικασμένη ὑπὸ τῶν σχετικῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ τέλους τοῦ 16ου αἰῶνος.

Τὴν 26ην Ἰουλίου 1991 ὑπεγράφη κοινὴ συμφωνία καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου ζητήματος, διαλαμβάνουσα συνοπτικῶς ὅτι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔως καὶ τοῦ 1935 τὸ Νεοημερολογιτικὸν σχίσμα ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς ὄντως πλήρες σχίσμα, λόγῳ τοῦ ὅποιου ἔφυγεν ἡ θεία Χάρις ἀπὸ τοὺς καινοτόμους· καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος εἶναι ἡ μοναδικὴ καὶ ἀληθὴς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἐλλάδος, μὲ ἀκεραίας τὴν Ἀποστολικὴν πίστην καὶ διαδοχήν.

Ἐπὶ τοῦ τρίτου θέματος ὅμως ἔξεδηλώθη διαφωνία, καθότι μὲ ἀφορμὴν τὴν διάσπασιν καὶ διάστασιν μεταξὺ τῶν μακαριστῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ Δημητριάδος Γερμανοῦ ἀφ' ἐνός, καὶ Βρεσθένης Ματθαίου καὶ Κυκλάδων Γερμανοῦ ἀφ' ἐτέρου, ὁ εἰσηγητὴς τοῦ θέματος κ. Ἐλευθέριος Γκουτζίδης εὗρεν εὐκαιρίαν δπως ἐκδηλώσῃ ὅλην του τὴν δοντίθεσιν ἐναντίον τῶν πρ. Φλωρίνης καὶ Δημητριάδος, καταδικάζων μὲν αὐτούς, δικαιώνων δὲ αὐθαίρετα, παραπλανητικὰ καὶ ἀνευ ἐπαρκῶν στοιχείων τοὺς Βρεσθένης Ματθαίον καὶ Κυκλάδων Γερμανόν.

Η ἡμετέρα ἐλαχιστότης ἀνέλαβεν δπως δι' εἰδικῆς ἀναφορᾶς καταδείξῃ τὸ ἀνεπαρκὲς καὶ ἀτοπὸν αὐτῆς τῆς εἰσηγήσεως. Ἡ ἐν λόγῳ ἀναφορὰ ἐπαρουσιάσθη εἰς συνεδρίαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1992, ὡς πρώτη ἀπάντησις ἐπὶ τῆς σκανδαλώδους εἰσηγήσεως, διὰ τῆς ἀναφορᾶς δὲ ταύτης κατεδεικνύαμεν κυρίως ὅτι:

α) Ὁ εἰσηγητὴς ἀνέλαβεν ἵνα παρουσιάσῃ τὴν (ἡπίως διατυπωμένην) «διάσπασιν» τοῦ 1937, οὗτος δ' ὅμως ἐπαρουσίασε στρεψοδί-

κως σχίσμα, καὶ δή, σχίσμα «όχι μόνον Κανονικόν - Διοικητικόν, ἀλλὰ Δογματικὸν Σχίσμα» τοῦ 1937!!

β) Αἱ ἐπιτροπαὶ τοῦ διαλόγου ἐπ' οὐδενὶ δικαιολογοῦνται ἡ ἔχουν ἔξουσίαν νὰ μεταβληθοῦν εἰς ἀνακριτικά, κατηγορικὰ καὶ δικαστικὰ ὅργανα, κεκοιμημένων μάλιστα καὶ μὴ παρόντων ἀοιδίμων Πατέρων καὶ δή, Αρχιερέων!

γ) Εἶναι ἀνεπίτρεπτον καὶ ἀντιδεοντολογικὸν νὰ στηρίζεται τις εἰς μαρτυρίας ἀνθρώπων, οἵ διοιδοί μετ' ὀλίγα ἔτη ἀναιροῦσαν ἔαυτοὺς καὶ ἐμαρτύρουν τ' ἀντίθετα.

δ) Ὅτι ἐπιβάλλεται ὅπως κατατεθοῦν ὅλα τὰ ὑπάρχοντα (ὸν ὑπάρχουν) στοιχεῖα, τὰ διοιδαὶ ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος δὲν ἦτο Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος, καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἄνευ Ἐπισκοπῆς καὶ καθηκόντων διοικητικῶν.

ε) Ὅτι ὀδηγὸν πρὸς τὴν μέθοδον τοῦ διαλόγου ἡμῶν πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀναλόγους Πατερικὰς προσπαθείας, ὅπως π.χ. τοῦ Ἀγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ εἰς Φλωρεντίαν τὸν 15ον αἰῶνα, τοῦ Μεγ. Βασιλείου, καὶ τῶν Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ καὶ Γρηγορίου τοῦ ΣΤ', δίχως νὰ ξέωμεν παλαιὰς πληγὰς καὶ νὰ διύλιξωμεν τὸν κώνωπα, ἐφόσον συμφωνοῦμεν ἐπὶ τῆς κοινῆς ὅμοιογίας, καθὼς ἄλλωστε διδάσκουν τὰ ὡς ἄνω Πατερικὰ παραδείγματα.

ζ) Ὅτι συνεπῶς, τὸ θεάρεστον ἔργον τοῦ διαλόγου δέον δπως ἐπικεντρωθῇ: 1ον) εἰς τὴν διακήρυξιν τῆς κοινῆς πίστεως, 2ον) εἰς τὴν καταδίκην τῶν τυχὸν ἀντιθέτων φρονημάτων καὶ 3ον) εἰς τὴν πρόσκλησιν πρὸς ἀπαντας διὰ τὴν ἔνωσιν ἐν τῇ κοινῇ καὶ γνησίᾳ ὅμοιογίᾳ τῆς Πίστεως.

H παρέμβασις ἡμῶν αὕτη δὲν ἥρεσεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς «Ματθαϊκῆς» παρατάξεως, περισσότερον δὲ εἰς τὸν εἰσηγητὴν κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδην, ἐν τέλει δὲ ἀνετέθη ὁμοφώνως εἰς τὸν γράφοντα, ὅπως εἰσηγηθῇ αὗθις καὶ ἐκ νέου τὸ γ' θέμα, ὅπως αὐτὸς θεωρεῖ καλόν. Ἡ ἡμετέρα ἐλαχιστότης ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς προέβη εἰς τὴν δήλωσιν, ὅτι πρέπει νὰ ἔχωμεν εἰς χεῖρας μας ὅλα τὰ ἔγγραφα εἰς τὰ διοιδαὶ ἀναφέρεται ἀποσπασματικὰ ἐν τῇ εἰσηγήσει του ὁ κ. Γκουτζίδης, τὰ διοιδαὶ ὅμως δὲν ἔχομεν, διὸ καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς διοθοῦν ἄμεσα.

Πολὺ σύντομα ὅμως ἥρχισε νὰ διαδίδεται, ὅτι ἡ εἰσήγησις τοῦ κ. Γκουτζίδη μᾶς ἀφώπλισε, καὶ ἐπειδὴ ἀδυνατοῦμε νὰ τὴν ἀντιμετωπίσωμεν, δὲν ἐπιθυμοῦμε δῆθεν τὴν συνέχειαν τοῦ διαλόγου!! Εἶναι χαρακτηριστικὸν δέ, ὅτι παρὰ τὰς γραπτὰς καὶ προφορικὰς διαμαρτυρίας μας ἐπὶ τοῦ ἀνεντίμου τούτου φεύδους, ἔως καὶ σήμερον ὁ ἐν λόγῳ ἀτυχῆς εἰσηγητῆς μετὰ πάθους διαδίδει τὸ φεῦδος αὐτό, κατηγορώντας μανιακῶς τὸν πάντας, πλὴν τοῦ ἔαυτοῦ του! (πρβλ. περιοδ. «Ορθόδοξος Πνοή», φ. 151/ σελ. 348-349, φ. 152/ σελ. 388-400, καὶ φ. 155/ σελ. 535)

A λλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ἄλλη, τὴν ὅποιαν καταθέτομεν μὲ τὸ παρόν, πρὸς πληροφορίαν πάντων καὶ προφύλαξιν ἐκ τῆς ὑστεροβούλου φημολογίας.

Ἀκριβῶς ἐπειδὴ διεδόθησαν ἐντέχνως αἱ φῆμαι αὐταί, διὰ νέας ἀναφορᾶς ἡμῶν τὴν 30ην Ιουλίου 1992 ἐδηλώσαμεν πρὸς ἄπαντα τὰ μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν ὅτι:

α) προτοῦ εἰσηγηθῶμεν ἐκ νέου τὸ θέμα, θὰ προβῶμεν εἰς λεπτομερεστέραν ἀναίρεσιν τῆς εἰσηγήσεως τοῦ κ. Γκουτζίδη, ὥστε νὰ δειχθῇ ὅτι δὲν ἀποφεύγομεν καὶ δὲν φοβούμεθα τίποτε.

β) Ὡς ἐκ τούτου, εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως μᾶς διοθοῦν ὅλα τὰ ἔγγραφα εἰς τὰ διοιδαὶ ἀποσπασματικὰ ἀναφέρεται ὁ πρῶτος εἰσηγητῆς, τὰ διοιδαὶ δὲν εἴχομεν καὶ τὰ διοιδαὶ ἀκόμη δὲν μᾶς εἴχαν δοθεῖ (ἀλλ' οὕτε καὶ ἔως σήμερον μᾶς ἔχουν δοθεῖ)!

γ) Ὅτι ἐκτὸς τῶν προαναφερθέντων εἰς τὸ προηγούμενον ἔγγραφον ἡμῶν, ὁ πρῶτος εἰσηγητῆς ἔχει ἐπίσης φανερὰ σφάλλει (βάσει τῶν στοιχείων ποὺ κατέχομεν) ὑποστηρίζων ὅτι: 1ον) ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος δὲν ἦτο Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος· 2ον) ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐζήτησε τὴν διάλυσιν τῆς Ἐλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ., καὶ 3ον) ἄνευ ἀποδείξεων ἐπικυρώνει κατὰ τῶν μακαριστῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ Δημητριάδος Γερμανοῦ ἀνεξακριβώτους φῆμας καὶ διαβολὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

A πὸ τότε (1992) ὁ διαλογος διεκόπη ἀνεπισήμως, δηλαδὴ ἄνευ συγκεκριμένης ἀποφάσεως τῶν Ἐπιτροπῶν, ὅχι διότι ἡμεῖς ἀπεφύγαμεν τὴν συνέχειαν, ὡς φευδῶς διαδίδουν οἱ διαδίδοντες! Άντι-

θέτως καὶ ἐπεδιώξαμεν θαρραλέως καὶ ὁμολογιακῶς αὐτήν, ὡς ἀποδεικνύουν καὶ τὰ προαναφερθέντα ἔγγραφα, τὰ δόποια κατέχομεν καὶ ἡμεῖς, καὶ πάντα τὰ μέλη τῶν ἐπιτροπῶν. Οὐδέποτε ἡκούσαμεν δὲ τὸν Πρόεδρον τῆς ἡμετέρας ἐπιτροπῆς νὰ ἀρνεῖται τὴν συνέχειαν τοῦ διαλόγου, ὡς διατείνεται ὁ κ. Γκουτζίδης («Όρθ. Πνοή», φ. 151, σελ. 348), τὰ δὲ περὶ «τυλίγματος σὲ μία κόλλα χαρτί» (αὐτόθι καὶ φ. 155, σελ. 535), εἴναι ἐπινοήσεις - συκοφαντίαι τοῦ ίδιου τοῦ κ. Γκουτζίδη.

Οἱ πραγματικοὶ λόγοι ποὺ διεκόπη ὁ διάλογος εἴναι:

α) Διότι - ὡς οἱ πάντες γνωρίζουν - ἀπὸ τὰ τέλη ἥδη τοῦ 1991 ἤρχισε μεγάλη ἔρις καὶ διαμάχη ἐσωτερικὴ εἰς τοὺς «Ματθαϊκούς», μὲ ἀφορμὴν τὴν «έρμηνείαν» τῆς χειροθεσίας ποὺ ἔλαβαν τὸ 1971 παρὸ τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἱ. Συνόδου τῶν Ρώσσων τῆς Διασπορᾶς, ὡς καὶ τὸ περὶ τῶν Ἱ. Εἰκόνων θέμα (πρβλ. «Όρθ. Πνοή» φ. 155, σελ. 541 καὶ φ. 151, σελ. 351-357). Ο Πρόεδρος, μάλιστα, καὶ μόνος Ἐπίσκοπος τῆς «Ματθαϊκῆς» ἐπιτροπῆς εὑρέθη εἰς ἀντίθετον «στρατόπεδον» ἀπ' ὅτι ὁ π. Κήρυκος καὶ ὁ κ. Γκουτζίδης, μὴ δυναμένης οὕτω τῆς ἐπιτροπῆς των νὰ συνεδριάσῃ. Τουλάχιστον ὁ ἐκδότης τῆς «Όρθοδόξου Πνοῆς» κ. Ἀντώνιος Μάρκου εἰς τοῦτο τὸ θέμα ἐδείχθη φιλαληθέστερος τοῦ κ. Ἐλευθερίου. Εἰς ἄρθρον του πρὸ πέντε ἐτῶν (φ. 102) παραδέχεται σαφῶς ὅτι, «ἡ δεύτερη αὐτὴ προσπάθεια (σ.σ. ὡς πρώτην προσπάθειαν διαλόγου ὁ κ. Μάρκου ἐκλαμβάνει τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου κατὰ τὰ ἔτη 1980-’84) διακόπηκε τὸ 1992, μὲ τὰ σχίσματα ποὺ ἐκδηλώθηκαν ἐκατέρωθεν». Τοῦτο ἀπλῶς, καὶ οὐδὲν ἔτερον. Βεβαίως ἐκείνων τὸ σχίσμα τότε ἐξεδηλώθη, τὸ δὲ εἰς τοὺς ἡμετέρους κόλπους ἀρκετὰ ἀργότερον.

β) Διότι ὁ πρῶτος οὗτος εἰσηγητὴς κ. Γκουτζίδης ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐλαχιστότητα ἡμῶν τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα, παρὸ τὴν σχετικὴν νέαν ὑπόμνησιν ἡμῶν κατὰ τὴν 8ην Φεβρουαρίου 1993, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν 15ην Ιουνίου 1999, ἡ ὁποία παρόλον ὅτι ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον Συνοδικὸν περιοδικὸν «Όρθοδόξον Πατερικὸν Σάλπισμα» (φ. 20, σελ. 451), παρὸ τοῦ λαλιστάτου κ. Γκουτζίδη καὶ πάλιν οὐκ ἦν φωνή, οὐδὲ ἀκρόασις!!

Εκ τῶν ἀνωτέρω ἀβιάστως συνάγεται τὸ ἀληθὲς συμπέρασμα, ὅτι πρὸ τοῦ 1995 ἐνεποδίσθη καὶ διεκόπη ὁ θεολογικὸς διάλογος οὐχὶ ἐξ αἰτίας ἡμῶν, ἀλλ' ἐξ αἰτίας ἐκείνων, καθότι ἐπίσης ἐπρόκειτο νὰ ἀνακαλυφθοῦν τὰ λάθη τοῦ Βρεστένης Ματθαίου καὶ αἱ ἀδικαιαὶ κατηγορίαι του ἐναντίον τῶν Δημητριάδος καὶ πρ. Φλωρίνης· θέτομεν δὲ ὡς χρονικὸν δριον τὸ 1995, καθότι τότε ἐπισυμβάντος τοῦ χωρισμοῦ καὶ τῶν ἡμετέρων Αρχιερέων καὶ τῶν ἐκείνων, τῶν δὲ μελῶν τῶν ἐκατέρωθεν Ἐπιτροπῶν χωρισθέντων ὅμοιώς, τότε πράγματι αὐτοδικαίως διεκόπη ὁριστικὰ ὁ διάλογος ἐκεῖνος. Ἡμεῖς δὲ τυγχάνομεν παντελῶς ἀμέτοχοι εἰς τὴν μετέπειτα προσπάθειαν νέου διαλόγου (ἀπὸ τοῦ 1997) τῶν «Ματθαϊκῶν» μὲ τοὺς ἀφ' ἡμῶν χωρισθέντας πρ. Ἀχαΐας Καλλίνικον καὶ λοιπούς, τὴν ὁποίαν ἀλλωστε νέαν προσπάθειαν καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν ἰδικῶν τῶν δημοσιευμάτων ἐμάθομεν πολὺ ἀργότερον. Όμοιώς παντελῶς ἀγνοοῦμεν τὴν προσπάθειαν παραγκωνισμοῦ τοῦ κ. Γκουτζίδη παρὰ τῶν ὡς ἐννα (ἄν δηντας ἴσχυουν ὅσα διαμαρτύρεται), προσπάθεια ή ὁποία τουλάχιστον μέχρι τοῦ χωρισμοῦ τοῦ 1995, οὐδέποτε οὐδαμῶς ἐσχεδιάσθη ἢ συνεζητήθη.

Ἐπίσης διαψεύδομεν ὡς παντελῶς ἀνύπαρκτον τὴν δῆθεν δήλωσιν ποὺ ἐπανειλημένως καὶ φευδῶς προσάπτει ὁ κ. Γκουτζίδης εἰς τὸν Οἰνόης Ματθαίον, ὅτι δῆθεν ὁ τελευταῖος, ὡς Πρόεδρος τῆς ἡμετέρας Ἐπιτροπῆς ἐδήλωσεν εἰς τὴν τελευταῖαν συνεδρίαν, ὅτι πρέπει νὰ σταματήσει ὁ διάλογος καὶ νὰ ἐνωθῶμεν αὐτομάτως ἀλληλοαναγνωριζόμενοι, ἐφόσον ὑπογράψαμεν ἥδη τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν. Οὐδὲν τοιοῦτον ἐλέχθη εἴτε ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Οἰνόης, εἴτε ὑπὸ οἰουδήποτε ἐτέρου μέλους τῆς ἡμετέρας ἐπιτροπῆς.

Τὸ μόνον ποὺ ἐλέχθη εἰς τὴν τελευταῖαν συνεδρίαν, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἥδη ὑπογραφεῖσαν κοινὴν δήλωσιν ὁμολογίας, ἥτο ὅτι δέον ὅπως ἀπὸ τοῦ ἔξῆς ἀρχίζωμεν μὲ κοινὴν προσευχὴν τὰς συνεδρίας, ἐφόσον ἔχομεν δεδηλωμένην κοινὴν ὁμολογίαν· καὶ μίαν φορὰν νὰ τελῇ τὴν προσευχὴν ἡ μία Ἐπιτροπή, τὴν ὅλην δὲ ἡ ἔτερα Ἐπιτροπή. Καὶ τοῦτο τὸ προέτεινε ὁ γράφων.

Δὲν δυνάμεθα ἐπίσης νὰ μὴν ἐλέγξωμεν τὴν ἀσυνέπειαν τοῦ κ. Γκουτζίδη, διότι ἡθε-

τησε μονομερῶς καὶ αὐθαιρέτως τὸ συμφωνηθὲν μεταξὺ τῶν δύο Ἐπιτροπῶν, ὅπως μὴ δημοσιευθοῦν τὰ Πρακτικά, αἱ εἰσηγήσεις καὶ γενικῶς τὰ διαμειφθέντα εἰς τὸν διάλογον, παρὰ μόνον ἐκ συμφώνου καὶ διὰ κοινῆς ἐνεργείας, τὰ δοποῖα μάλιστα ἐσχάτως καὶ ὁ Ἐπίσκοπος πλέον Μεσογαίας κ. Κήρυκος ἐσύναξεν εἰς κυκλοφορηθὲν βιβλίον του, ἀκολουθῶν τὴν αὐθαιρεσίαν τοῦ κ. Γκουτζίδη! Ο γράφων ἡτο διαπρωτος ποὺ εἰς τὰ ἀναφερθέντα ἔγγραφά του ἔζητε τὴν ἀμεσον δημοσίευσιν των γενομένων, διότι μόνον «πᾶς ὁ φαῦλα πράσσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ» (Ιωάν. γ', 20-21). διότι ὑπῆρχεν ὁ κίνδυνος νὰ κατηγορηθῶμεν ὡς φαῦλα πράσσοντες. Όχι δῆμος οὔτε μονομερῶς καὶ διαστρεβλωμένα πρὸς ἴδιον ὄφελος καὶ σκοπόν!

Διευκρινίζομεν τέλος, ὅτι τὸ παρὸν δὲν ἔπέχει θέσιν ἐνάρξεως διαλόγου διὰ τοῦ Τύπου μὲ τὸν ἀδελφὸν Ἐλευθερίουν, ἢ μὲ τινα ἔτερον, ἀλλὰ ἔπέχει θέσιν σαφοῦς καὶ ἀψευδοῦς διευκρινίσεως τῶν ἀναφερομένων γεγονότων ὑπὸ τοῦ πρωταγωνι-

στήσαντος ἐν τούτοις γράφοντος, ἐναντίον τῶν ὄσων ἀναληθῶν καὶ περιέργως στρεψοδίκων συνεχίζει ἐπὶ πολλὰ ἔτη νὰ διαδίδῃ περὶ τούτων ὁ ἐλλογιμώτατος ἀδελφὸς κ. Ἐλευθερίος Γκουτζίδης (παρὰ καὶ τὴν ὡς ἄνω ἐναντίαν ὑπόμνησιν ἡμῶν πρὸς αὐτὸν κατὰ τὸν Ιούνιον τοῦ 1999), ἀποκρύπτων τὰ ἀναφερθέντα πραγματικὰ γεγονότα καὶ παραπληροφορῶν τὴν κοινὴν γνώμην, αὐτοδικαιούμενος. Όθεν καὶ ἀναγκαστικῶς προέβημεν εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ παρόντος, πρὸς ἄρσιν τῆς παραπληροφορήσεως καὶ ἐνημέρωσιν τῶν Πιστῶν ἐπὶ τῶν πραγματικῶν γεγονότων.

Ἡ ἡμετέρα δὲ Σύνοδος οὐδέποτε ἀπὸ τοῦ 1995 ἡρνήθη τὸν διάλογον μὲ οἰονδήποτε Ὁρθόδοξον ἀδελφὸν μὴ ἐπικοινωνοῦντα μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν, μάλιστα δὲ καὶ πολλάκις ἐπεδίωξε καὶ ἔζητησεν καὶ ἐπραγματοποίησεν αὐτὸν μὲ ἐπίσημα ἔγγραφα καὶ δημοσιεύματα, καὶ εἰσέτι καὶ πάντοτε παραμένει πρόθυμη καὶ ἔτοιμη διὰ τὸν ἴδιον θεάρεστον σκοπόν.

τὸ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἐλλάδος
ΜΑΚΑΡΙΟΣ



Η ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

συνέχεια ἀπὸ σελίδαν 235

τούντων τὰς ἀνάγκας τούτων, ἡμεδαποὺς θρησκευτικοὺς λειτουργούς, μὲ συνέπειαν τοῦ γεγονότος τούτου νὰ περισταλῇ σημαντικῶς ἥ, ἀλλως ἀναπόφευκτος, εἴσοδος καὶ ἐγκατάστασις εἰς τὴν Ἐλλάδα ἀλλοδαπῶν ὄμοιογων των, γεγονὸς τὸ δοποῖον, παλαιότερον, εἶχε δημιουργήσει, εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, λίαν σοβαρὰ κοινωνικὰ καὶ ἀλλὰ προβλήματα διὰ τὴν Χώραν μας, ἀκόμη καὶ ἐφαπτόμενα ζητήματα τῆς ἔθνικῆς ἀσφαλείας.

Γ. Ἐν ὅψει τῶν ἀνωτέρω, τὰ δοποῖα εἶναι παγκοίνως γνωστά, καὶ τὰ δοποῖα ἀσφαλῶς οὐδεμία Κυβέρνησις καὶ οὐδὲν πολιτικὸν κόμμα θὰ διανοηθῇ νὰ τὰ ἀγνοήσῃ, λόγῳ τοῦ σάλου τὸν δοποῖον δεδικαιολογημένως θὰ προκαλέσῃ ἥ επιδιωκομένη ἀδικαιολόγητος ἀνατροπή των, τόσον ἐν Ἐλλάδι ἀλλὰ καὶ εἰς διεθνὲς ἐπίπεδον, πρότασις περὶ τροποποιή-

σεως τοῦ ὑφισταμένου θεσμικοῦ καθεστώτος διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς στρατεύσεως τῶν θρησκευτικῶν λειτουργῶν, τῶν μοναχῶν, τῶν δοκίμων μοναχῶν οἰασδήποτε θρησκευτικῆς κοινότητος, εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ δεκτή.

Ἄλλωστε δέον νὰ ἐπισημανθῇ, ὡς ἐκ περισσοῦ, ὅτι αἱ τάξεις τοῦ στρατεύματος, ἡ ὑπαρξίας τοῦ δοποίου ἔξυπηρετεῖ σκοποὺς σχετιζομένους μὲ τὴν ἐθνικὴν ἀμυναν καὶ μόνον, δὲν ἀποτελοῦν κάποιαν ἴδιότυπον «κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ», εἰς τὴν δοποίαν οἱ ἀναγκαστικῶς βαπτιζόμενοι ἀπὸ τὸ Κράτος θὰ καθίστανται «πεντακάθαροι», θὰ γίνωνται πνευματικῶς ὡριμότεροι καὶ θὰ ἀποκτοῦν αὐτομάτως πιστοποιητικὸν ἀνεπίληπτου ήθικοῦ βίου, καθιστοῦσα τούτους ἀμαχήτως καταλλήλους διὰ νὰ ἀφοσιωθοῦν εἰς τὸν Θεόν, συμφώνως μὲ τὰ πιστεύματά των.



“ΤΑΣ ΑΛΟΓΟΥΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΕΥΘΕΩΣ ΔΕΙ ΕΚΚΟΠΤΕΙΝ”

(Ιωάν. Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 28, 242)

Εἰς τὸ τελευταῖον φῦλον αὐτῆς (φ. 932) ἡ γνωστὴ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἥλλαξε μὲν ὄφιν - προσαρμοσθεῖσα εἰς τὰς «συγχρόνους» ἀπαιτήσεις... - ἀλλὰ δὲν ἥλλαξε τακτικὴν καὶ ὄφος. Ἀντιθέτως παραμένει ἡ τακτικὴ τῆς διαβολῆς καὶ συκοφαντίας (τὰς ὁποίας τόσον πολὺ ἀγαποῦν οἱ ἔσχατοι αὐτῆς διεκπεραιωταί), ἔνεκα τῶν ὁποίων ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλαδὸς κ.κ. Μακάριος ἀπέστειλε τὴν κάτωθι διαμαρτυρίαν, ἐφαρμόζων τὴν ἐν τῷ τίτλῳ τοῦ παρόντος προτροπὴν τοῦ Χρυσορρήμονος Πατρός, τὴν ὁποίαν εὑρύτερον ἀναλύει εἰς τὸν ε' περί Ἱερωσύνης λόγον του.

Ἐν Αθήναις, τῇ 22ῃ Ἀπριλίου/5ῃ Μαΐου 2005

Πρὸς: τὸ «Γενικὸν Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος» / Οδὸς Κάνιγγος 32 - Αθῆναι

Εἰς τὸ περιελθὸν εἰς χείρας μου, τελοῦν δὲ ὑπὸ τὴν ἴδιοκτησίαν σας περιοδικὸν μὲ τὸν τίτλον «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» (ἀριθ. τευχ. 932) καὶ ἐν σελίδῃ 15ῃ τούτου, περιέχεται δημοσίευμα ἀφορῶν τὸ πρόσωπόν μου. Διὰ τοῦ παρόντος σᾶς καλῶ ὅπως εἰς τὸ ἀμέσως προσεχὲς τεῦχος τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ σας, εἰς τὴν αὐτὴν στήλην καὶ μὲ τὰ ἵδια τυπογραφικὰ στοιχεία, συμφώνως καὶ μὲ τὰ ρητῶς περὶ τούτου κατὰ τὸν νόμον ἐπιβαλλόμενα, δημοσιεύσητε ὀλόκληρον, ἢτοι ἄνευ περικοπῆς, ἢ ἀλλοιώσεως τινὸς τὴν παροῦσαν ἐπιστολήν μου, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας.

1. Εἶναι ἀπολύτως φευδές, ἀλλὰ καὶ βαρύτατα συκοφαντικὸν δι' ἐμὲ τὸ γραφόμενον

ὅτι, δῆθεν, ἐδέχθην χειροθεσίαν ἀπὸ τὸν νεογημερολογίτην Μητροπολίτην Λεμεσοῦ (Κύπρου) κ. Χρύσανθον.

2. Εἶναι, ὡσαύτως, φευδέστατον καὶ συκοφαντικὸν δι' ἐμὲ τὸ γραφόμενον ὅτι, δῆθεν, ἡ ἀνύπαρκτος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, χειροθεσία μου θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ διὰ «τὴν σκοπιμότητα τῆς εἰσαγωγῆς μου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον μὲ μειωμένες μονάδες».

3. Εὐθὺς ὡς περιηλθεν εἰς χείρας μου τὸ ἀνωτέρω περιοδικόν σας, ἐξήτησα νὰ μοῦ σταλοῦν ἀπὸ τὴν Κύπρον ἀντίτυπα τῆς ἐφημερίδος «Πολίτης», εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται τὸ δημοσίευμά σας τοῦτο, διὰ νὰ προβῶ εἰς τὰς ἐνδεδειγμένας κατ' αὐτῆς -καὶ καθ' οἵουδήποτε ἑτέρου συνεργήσαντος καθ' οἰονδήποτε τρόπον εἰς τὰς ὡς ἄνω κατ' ἐμοῦ συκοφαντίας- ἔξωδίκους καὶ δικαστικὰς ἐνεργείας, διὰ τὰς ὁποίας, μάλιστα, ἐν τῷ προμηνισθέντι δημοσιεύματι σας διερωτᾶσθε, μετ' ἐνδιαφέροντος, ἐὰν θὰ προβῶ, ἢ ὅχι.

4. Ἐκ τῶν περιελθόντων σήμερον εἰς χείρας μου ἀντιτύπων τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος «ΠΟΛΙΤΗΣ» ἐπληροφορήθην καὶ τὸ ἔξῆς: Εἰς τὸ φῦλον τῆς ἐφημερίδος ταύτης τῆς 10ης Φεβρουαρίου 2005, σελ. 3η, γράφεται ὅτι: «Μετὰ ἀπὸ δημοσίευμα τοῦ ΠΟΛΙΤΗ, ἐκεῖνες τὶς μέρες ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλαιομερολογιτῶν, ἐνημέρωσε μὲ ἐπιστολή τῆς τὴν σύνταξη τῆς ἐφημερίδος μας ὅτι ὁ Εὐθύμιος Ὁρφανὸς καθαιρέθηκε τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος καὶ ἐπανῆλθε στὶς τάξεις τῶν μοναχῶν τὸ 1995, γιὰ παραπτώματα “φατρίας, παρασυναγωγῆς, ἀποσχίσεως καὶ καταφρονήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου”, ἐνῷ παράλληλα “ἐκρίθη ἔνοχος τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ κατηγορίας τῆς ἀσελγείας” καὶ τοῦ ἐπιβλήθηκε ποινὴ ἀποστερήσεως τῆς Θείας Κοινωνίας γιὰ 15 χρόνια».

Σᾶς καλῶ νὰ μοῦ γνωρίσετε ἐγγράφως καὶ διὰ συστημένης ταχυδρομικῆς ἐπιστολῆς σας, ἐντὸς τριῶν ἐργασίμων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς περιελεύσεως τοῦ παρόντος εἰς χείρας σας, ἐὰν πράγματι ἐστείλατε εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐφημερίδαν μίαν τοιαύτην ἐπιστολὴν, καὶ ἐὰν ναί, νὰ μοῦ ἀποστείλετε καὶ φωτοαντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς σας ταύτης, προκειμένου νὰ τὴν ἀξιολογήσω, καθ' ὅλον τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, διὰ τὰς περαιτέρω ἔξωδίκους καὶ δικαστικὰς ἐνεργείας μου, ἀφοῦ ἡ ἀναφερεῖσα ἐφημερίς εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ χρησι-

μοποιήσῃ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ώς ἐλαφρού-
ντικὸν τῶν ὅσων ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς διε-
πράχθησαν, ἐν ὅψει μάλιστα καὶ τοῦ ὅτι,
ὅπως κάλλιον παντὸς ἄλλου γνωρίζετε,
οὐδεμία ὑποστατὴ «καθαίρεσις» παρ’ οἰου-
δήποτε κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεο-
σαλονίκης κ. Εύθυμοιού ὑφίσταται, ἔτι δὲ καὶ
εἶναι παντελῶς ἀνυπόστατοι αἱ ἐκτοξευ-
θεῖσαι κατ’ αὐτοῦ συκοφαντίαι.

Ἐγώ τὴν προσδοκίαν ὅτι δὲν θὰ σᾶς λείψῃ
τὸ θάρος νὰ μοῦ στείλετε ἀντίγραφον τῆς ἐν
λόγῳ ἐπιστολῆς σας πρὸς τὴν ἐφημερίδα
«ΠΟΛΙΤΗΣ», ἐὰν βεβαίως ἡ τοιαύτη ἐπι-
στολὴ σας εἶναι ὑπαρκτή.

Διατελῶ μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ
ἐν ἀναμονῇ ἀπαντήσεως σας.

ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ.
† ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΛΥΚΟΒΙΤΣ

Εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι πλέον, ὅτι ἡ πο-
ρεία πρὸς μία παγκοσμιοποιημένην κοινω-
νίαν ἀποτελεῖ μίαν συστηματικὴν προσπά-
θειαν τῶν ἀντιχρίστων δυνάμεων, διὰ τὴν τε-
λικὴν ἐπικράτησίν των. Εἰς τὰ πλαίσια αὐτῆς
τῆς κινήσεως ἐντάσσεται καὶ ἡ ὑπερσυγκέ-
ντρωσις ἔξουσιῶν εἰς κέντρα διακυβερνήσε-
ως μὲ μικρὸν ἀριθμὸν προσώπων, τὰ ὅποια
ἔχουν ώς τελικὸν στόχον τὴν δημιουργίαν τῆς
παγκοσμίου κυβερνήσεως, ὑπὸ τὴν ὅποιαν
θὰ εὑρίσκονται καὶ θὰ στενάζουν ὅλοι οἱ λα-
οὶ τῆς γῆς.

Τὰ ἔξουσιαστικὰ αὐτὰ κέντρα ἀφοροῦν
τὸ κοινωνικόν, πολιτικόν, οἰκονομικὸν καὶ
θρησκευτικὸν ἐπίπεδον, καὶ γενικὰ προσπα-
θοῦν νὰ ἐλέγξουν ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς
τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς οἰκονομικὸν ἐπίπεδον, ἐπιχρεεῖται ἡ
συγκέντρωσις τοῦ πλούτου, ὅπως αὐτὸς
ἐκφράζεται, καὶ ὁ πλήρης ἔλεγχος τοῦ χρη-
ματοοικονομικοῦ συστήματος μέσῳ διαφό-
ρων καταλλήλων ὀργανισμῶν, ὅπως τὴν ἥδη
συσταθεῖσαν Παγκοσμίαν Τράπεζαν, τῆς
ὅποιας πρόεδρος ἔχει προταθεῖ ὁ πρώην
Ὑπουργὸς Ἀμύνης τῶν Η.Π.Α., καὶ πρωτερ-
γάτης τῆς στρατιωτικῆς ἐπεμβάσεως εἰς τὸ
Ἰράκ, κ. Πὸλ Γούλφοβιτς· παρὰ δὲ τὰς
ἀρχικὰς ἀντιδράσεις τῶν Εὐρωπαίων ἔται-

ρων, ἔγινε τελικῶς ἀποδεκτὸς ὑπὸ τῆς συνό-
δου τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ε.Ε.

Εἶναι ἄξιον προσοχῆς, τὸ πόσον μεθοδικά,
συστηματικὰ καὶ συγκεκαλυμμένα τὰ μεγά-
λα οἰκονομικὰ λόμπι -καὶ ὅχι μόνον- ἀξιο-
ποιοῦν καὶ ἀνακυκλώνουν τὸ ἀνθρώπινον δυ-
ναμικὸν ποὺ διαθέτουν. Ἀφοῦ δὲ κ. Γούλφο-
βιτς ἐξυπηρέτησεν τὰ οἰκονομικὰ συμφέρο-
ντα τῶν στρατιωτικῶν βιομηχανιῶν, γενόμε-
νος ὑπέριμμαχος τῆς τρομοκρατικῆς στρατιω-
τικῆς ἐπεμβάσεως τῶν Η.Π.Α. εἰς τὸ Ιράκ,
τώρα τοποθετεῖται ὑπὸ αὐτῶν πρόεδρος τῆς
Παγκοσμίου Τραπέζης (ἢ ὅποια προφανῶς
προασπίζεται καὶ διαχειρίζεται τὰ συμφέρο-
ντά των), καὶ μὲ μεγίστην αὐθάδειαν, ἵταμό-
τηταν καὶ ὑποκρισίαν ἐκφράζει τὴν δῆθεν ἐπι-
θυμίαν του, ὅπως καταπολεμήσῃ τὴν παγκο-
σμίαν πτωχείαν εἰς συνεργασίαν μὲ τὴν Ε.Ε.!

Αὐτοὶ ποὺ ἔξουθενώνουν τοὺς λαοὺς, ποὺ
ἰσοπεδώνουν τυραννικῶς τὰ ἔθνη των καὶ
καθιστοῦν τοὺς πτωχοὺς πτωχοτέρους, κη-
ρύσσουν ὑποκριτικὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς
πτωχείας!

Οὐαὶ ὑμῖν, στρατοκράτορες καὶ πλουτο-
κράτορες ὑποκριταί!

Καὶ ὅσον διὰ τὸν κ. Γούλφοβιτς, τὴν με-
γαλυτέρα ἐγγύησιν διὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν λό-
γων του ἀποτελεῖ ἡ παραχωρήσει Θεοῦ ρίζα
τοῦ ὀνόματός του: Γούλφ - Wolf=ΛΓΚΟΣ εἰς
τὰ ἐλληνικά...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ: ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ

Ἄρκετοὶ ἀδελφοί μας ἔζήτησαν νὰ σχολιά-
σωμεν τὸ σκανδαλιστικὸν γεγονός, τοῦ
ἐγκωμιαστικοῦ σχολίου τῆς πάλαι ποτὲ
εὐόρκου «Φωνῆς τῆς Όρθοδοξίας» πρὸς τὸν
ἀπελθόντα Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, σχό-
λιον μάλιστα ἐγκωμιαστικὸν τὸ ὅποιον - ώς
γράφουν - διερμηνεύει καὶ «τὰ αἰσθήματα
σύμπαντος τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ!» (φ.
931, σελ. 15-16). Οὐδεὶς ὅμως ἔξουσιοδότησε
τοὺς σχολιογράφους τῆς «Φωνῆς» νὰ διερμη-
νεύσῃ αἰσθήματα ἄλλων, καὶ δὴ εἰς θέματα
ώς αὐτό, ὅπου ἡ ἀλήθεια εἶναι πολὺ διαφο-
ρετική. Καθότι δὲ ἔκαστοτε Πρόεδρος τῆς Δη-
μοκρατίας ἀποτελεῖ κατὰ τὸ Σύνταγμα -τὸ
ὅποιον καὶ ὅρκίζεται ὅπως διαφυλάσσῃ ἀπα-
ράτωτον (ἄρθρον 33)- ρυθμιστὴν τοῦ Πολι-

τεύματος, ύπερασπιστήν της ἔθνικῆς ἀνεξαρτησίας και ἀκεραιτότητος, και προστάτην τοῦ γενικοῦ συμφέροντος (αὐτόθι). Παρότι ἔχουν δὲ περιορισθεῖ πολὺ πλέον αἱ ἔξουσίαι του, ἀκόμη δύναται νὰ ἀπευθύνῃ διαγγέλματα πρὸς τὸν Λαόν και νὰ προκηρύξῃ-ζητήσῃ τέλεσιν δημοψηφίσματος (ἄρθρον 44), δύναται δὲ και νὰ ἀναπέμψῃ πρὸς ἐπανεξέτασιν μὴ ἔθνωφελεῖς νόμους και νομοσχέδια (ἄρθρον 42). Ὁ ἀπελθὼν κ. Κ. Στεφανόπουλος προήδρευσε τῆς Δημοκρατίας τοῦ ἔθνους εἰς ἐποχὴν λίαν ακρίσιμον και ἐπικίνδυνον, ὅπου ἔχειαζετο πυγμὴ ἀποφασιστικὴ και τόλμη διακριτική, ὥστε νὰ ἐμποδισθοῦν πάμπολλα ἔθνοκτόνα και πατριδοκάπηλα σχέδια, εἰς τὰ ὄποια πρόθυμος συνεργὸς και ἄφωνος συμπαραστάτης ἦτο δυστυχῶς δ ἀπελθὼν κ. Πρόεδρος. Τὶ νὰ πρωτομνημονεύσωμεν; Τὴν κατάλυσιν τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος εἰς τὰ Ἰμια, τὴν ἀδιαφορίαν εἰς τὰ ἔκατομμύρια ὑπογραφῶν διὰ τὸ θρήσκευμα εἰς τὰς ταυτότητας, τὴν πρόσκλησιν και ὑπόκλισιν ἐνώπιον τοῦ θηρίου τῆς Ρώμης, τὴν καταπάτησιν τῶν ἔθνικῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων μας εἰς τὸ Αἴγαιο μὲ τὴν ἐν Μαδρίτῃ συμφωνίαν, τὴν ἀνέντιμον παράδοσιν τοῦ ἔθνουμάρτυρος τῆς χώρας του Ὀτσαλάν, τὴν ἔγκρισιν τοῦ καταπτύστου «Σχεδίου Ἄναν», τὴν ἐπίσης ἀντισυνταγματικὴν ἐπέλασιν εἰς τὴν χώραν μας νατοϊκῶν στρατευμάτων μὲ κατεύθυνσιν τὴν Γιουγκοσλαβίαν ἄνευ συγκαταθέσεως τῆς Βουλῆς, τὴν χρηματιστηριακὴν καταστροφήν, και τόσα ἄλλα!...

Μὲ περισσὴν ἐπιχειρηματολογίαν δύναται λόγῳ τῶν ἀνωτέρω νὰ καταγγελθῇ και δ. κ. Στεφανόπουλος διὰ κατ' ἄρθρον 49 τοῦ Συντάγματος ἐσχάτην προδοσίαν και παραβίασιν τοῦ Συντάγματος· ἀλλὰ ποῦ;... Δυστυχῶς, μερικοὶ δῆθεν γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, ἀμβλυωποῦντες ἔμπροσθεν τοῦ γενικευμένου ἔθνικοθρησκευτικοῦ τούτου «ξεπουλήματος», περὶ ἄλλων τυρβάζουν... Ἀλλὰ ἴδοὺ και ἡ μαρτυρία Νεοημερολογιτῶν, οἱ δόποιοι ὡσαύτως και αὐτοὶ ἐστιγμάτισαν τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ ἐν λόγῳ Προέδρου: «Ὁ ἀπελθὼν Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Κ. Στεφανόπουλος διέπρεψεν εἰς τὴν διακοσμητικὴν και τελετουργικὴν θέσιν του. Ἡκολούθησε τὴν πεπατημένην τῶν προκατόχων του, νὰ ὑπογράψῃ και νὰ χειροκροτῇ δ.τι ἀπεφάσιζε τὸ κυβερνῶν κόμμα, εἰς τὸ ὄποιον και ὥφειλε τὸ

ὑψηλὸν ἀξίωμά του. Εἰς τὴν ἐπιφυλλίδα του, τῆς 27.3.05, εἰς τὴν «Καθημερινήν», ὁ καθηγητὴς κ. Χρ. Γιανναρᾶς γράφει και τὰ ἔξης διὰ τὸν ἀπελθόντα Πρόεδρον: «...Τὴν αἰτία τῆς συμβιβασμένης μετριότητας τὴ φώτισε ἡ συνέντευξή του στοὺς "Schooligans" (9.12.2004). Εἶπε: "Δὲν ξέρω ὃν ὑπάρχει νόημα ζωῆς. Ζωὴ εἰναι ἡ ἐξέλιξη τῶν εἰδῶν. Ἀλλο ὃν πρέπει νὰ τῆς δώσουμε ἐμεῖς ἐνα νόημα. Οχι, ὅμως δτι ὑπάρχει νόημα ποὺ πρέπει νὰ τὸ ἀνακαλύψουμε". Συνεπέστατος και σεβαστὸς μηδενισμὸς. Ἀλλὰ δὲν ἐμπόδισε τὸν ἀπελθόντα πρόεδρο, κάθε χρόνο στὸν καθεδρικὸ ναό, νὰ ὑποδύεται μετοχὴ στὸ ἐκκλησιαστικὸ γεγονὸς ἀπαγγέλοντας τὸ Σύμβολο τῆς Πίστης. Οὕτε και νὰ ἀσπάζεται ἀμέτρητες φορὲς σταυροὺς και εὐαγγέλια μὲ εὔσεβη σταυροκοπήματα. Ἡ ἐπιθυμία παραμονῆς στὸ ἀξίωμα ἵσως συγχωρεῖ κάποιες ὑποχωρήσεις στὴν ὑποκρισία. Όμως ἡ μηδενιστικὴ βιοθεωρία ἔρμηνει πολλὰ θλιβερὰ συμπτώματα βάναυσης ἀκρισίας περὶ τὴν ποιότητα, ἡ ἀδιαφορίας γιὰ τὴ λαϊκὴ εὐαισθησία κατὰ τὴ δεκαετὴ θητεία τοῦ Προέδρου. Αμφίβολο ὃν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ κρατηθοῦν στὴ μνήμη μας". Όρθως τὰ γράφει δ. κ. Χρ. Γιανναρᾶς. Ο «Ο.Τ.» δὲν παρέλειψεν, ἀπὸ ἐτῶν, νὰ φέξῃ τὸν κ. Κ. Στεφανόπουλον... δταν ὁ τότε Πρόεδρος ἐλάμβανεν θέσιν ὑπὲρ τῆς διαγραφῆς τοῦ Θρησκεύματος ἀπὸ τὰς ταυτότητας, δταν ἐτάσσετο ὑπὲρ τῆς ὑποβαθμίσεως τῶν Θρησκευτικῶν, δταν ἐβοήθει τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν, διὰ πρωτοφανοῦς συμπαιγνίας, νὰ φέρῃ τὸν Πάπαν, δταν ἐνέκρινε τὸ Σχέδιον Ἄναν κλπ..» («Ὄρθ. Τύπος», φ. 1592, σελ.2).

Η ΚΡΙΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ ΛΥΤΗΣ

Γράφει δρθώτατα Νεοημερολογίτης Πρωτοπρεσβύτερος:

«Πρὶν τριάντα περίπου χρόνια εἶχε δημιουργηθεῖ ἐνας μεγάλος σάλος στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία. Φοβερὸς σκανδαλισμός! Ήταν ἡ ὑπόθεση τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Πρεβέζης κυροῦ Στυλιανοῦ. Ὑπόθεση, ποὺ ἔμεινε στὴν ιστορία ὡς φάκελλος: «Ἄγιος Πρεβέζης». Φωτομοντάζ, φωτογραφίες, ἐκκλησιαστικὰ δικαστήρια και ἀνακρίσεις, σατιρικὰ θεατρικὰ ἔργα και σχετικὲς βιντεοκασέτες...

Άπομακρύνθηκε ό συγκεκριμένος Μητροπολίτης άπό τὸ θρόνο του καὶ παρέμεινε ἀργὸς ὡς τὸ θάνατό του, στὸ πατρικό του σπίτι, στὴν Τῆνο· μὲ μὰ ἀπέραντη θλίψη ζωγραφισμένη στὴν καρδιὰ καὶ στὸ πρόσωπό του... Ψέματα ἥ ἀλήθεια, δὲν εἶχα τότε τὴν ἡλικία γιὰ νὰ κρίνω, καὶ δὲν εἶχα, οὕτε ἔχω καὶ τώρα τὶς κατάλληλες πληροφορίες. Ἡδη ἥ ὑπόθεση καὶ τὸ πρόσωπο ἔχουν κριθεῖ ἀπὸ Αὐτόν, ποὺ γνωρίζει νὰ κρίνει καλύτερα ἀπ’ ὅλους μας, τὸ Θεό. Τότε, λοιπόν, εἶχα ωρτήσει ἐναν Ἅγιο Γέροντα Ἅγιορείτη, γιατί νὰ συμβαίνουν ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ διασύρεται τόσο ἥ Ἐκκλησία; Εἶχα ἀγανακτήσει, ὅπως καὶ τώρα, ἀπὸ τὸν ὅλο θόρυβο καὶ τοὺς θορυβοποιούς. Μοῦ ἀπάντησε: «Τὸ ὅ, τι ἀσχολοῦνται μαζί μας, αὐτὸ ἀποδεικνύει πῶς τοὺς ἐνδιαφέρουμε. Ἀφησέ τους νὰ λένε, ἄφησέ τους νὰ φωνάζουν».

Τὴν ὑπόθεση αὐτὴ καὶ τὰ λόγια τοῦ φωτισμένου Ἅγιορείτη, τὰ θυμαῖαι ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό, ποὺ τὰ ἐκκλησιαστικὰ λεγόμενα σκάνδαλα πολυσυζητοῦνται, λές καὶ χάθηκαν ὅλα τὰ ἄλλα προβλήματα καὶ δὲν ἔχουν μὲ τί ν’ ἀσχοληθοῦν ὅλοι οἱ λογιῶν - λογιῶν λαλίστατοι. Ὅπως καὶ τώρα, ἔτσι καὶ τότε, πολλοὶ καὶ διάφοροι, ἀσχετοὶ κι ἄγευστοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, οἱ «χριστιανοί» τῆς πασχαλινῆς λαμπάδας, τῶν γάμων, τῶν βαπτίσεων καὶ τῶν κηδειῶν, ἔγραφαν κι ἔλεγαν, ἔκριναν κι ἐπέμεναν νὰ γίνει «κάθαρση», νὰ ἐπιβληθεῖ «τιμωρία». Μιὰ «κάθαρση», ποὺ στὸν ἑαυτό τους ποτὲ δὲ θέλησαν νὰ κάνουν, μέσω τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως... Εἶχαν, ὅμως, κι ἔχουν ὅλοι δικαίωμα νὰ ἐνεργοῦν μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο; Ἐγὼ θ’ ἀπαντήσω πολὺ ἀπλά, ἔστω κι ὃν κάποιοι δὲ θὰ συμφωνήσουν μαζί μου: *Μποροῦν νὰ κρίνουν καὶ ν’ ἀσχολοῦνται μαζί μας οἱ πάντες, ἀλλά, ὅμως δικαιώματα κι ἀπαιτήσεις ἔχουν μονάχα τὰ ζωντανὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας.* Ἔνα πολὺ ἀπλὸ παράδειγμα. Λένε: “Νὰ ξέρουμε ποὺ πᾶνε τὰ χρήματα τῶν παγκαριῶν, πῶς γίνεται ἡ διαχείρηση τῶν οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας”. Συμφωνῶ, ἀλλὰ ποιοὶ νὰ ξέρουν καὶ ποιοὶ νὰ γνωρίζουν; Αὐτοὶ ποὺ κάθε φορὰ ἐνισχύουν τὴν Ἐκκλησία, αὐτοὶ ποὺ στεροῦνται τὸ ἐνα εὔρω, γιὰ νὰ τὸ ἀποθέσουν στὰ κυτία τῶν Ναῶν γιὰ τὴν ποικίλη ποιμαντικὴ διακονία, κι ὅχι ὅλοι αὐτοί, ποὺ «ἀπὸ μακρόθεν» μονάχα σχολιάζουν καὶ κατακρίνουν. *Ἐχουν λόγο καὶ δικαιώματα ἐπὶ τῶν*

ἐκκλησιαστικῶν, μονάχα αὐτοί, ποὺ ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία. Αὐτοὶ ποὺ ἐκκλησιάζονται, ποὺ συμμετέχουν στὴ λατρευτικὴ ζωὴ Της. Κι αὐτὸ εἶναι ὅχι δική μου ἀποφη καὶ γνώμη, ἀλλὰ θέση Ἅγιων Πατέρων καὶ Ιερῶν Συνόδων. Στοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνες, κάποιοις ἔπανε νὰ θεωρεῖται χριστιανὸς ὃν δὲν ἐκκλησιαζόταν ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς Κυριακές! Σήμερα ἀπ’ ὅλους αὐτοὺς ποὺ κόπτονται «ὑπὲρ τῆς κάθαρσης», πόσοι ἐκκλησιάζονται, πόσοι ζοῦν μυστηριακὴ ζωὴ; Στοὺς Ναοὺς κάποτε ὑπῆρχαν πυλωροί, θυρωροί, ποὺ ἔλεγχαν ποιοὶ ἔμπαιναν στὸν ιερὸ χῶρο κι ἔκλειναν τὶς πόρτες καθὼς ἀκουγόταν ἥ λειτουργικὴ προτροπή: «Τὰς θύρας, τὰς θύρας...». Σήμερα...

Στὴν Ἐκκλησία, φίλοι μου ἀναγνῶστες, ἔστω κι ὃν αὐτὸ δὲν ἀρέσει οὕτε ἐμένα, δὲν ἀνήκουν ὅλοι. Πῶς εἶναι δυνατὸν ν’ ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία οἱ ἀθεοὶ κι οἱ ἀρνητὲς τοῦ Χριστοῦ, ἔστω κι ὃν κάποτε βαπτίστηκαν; Οἱ Κουνελάκηδες κι οἱ Κωνσταντόπουλοι, ποὺ δὲν ἀσπάζονται τὸ Σταυρό; Πῶς εἶναι δυνατὸν ν’ ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία ὅσοι δὲν ἔχουν ἐπαφὴ μὲ τὰ Μυστήρια Της ἥ ἀπορρίπτουν ἔστω κι ἔνα ἀπ’ αὐτά, π.χ. ὅσοι ἔχουν τελέσει μόνο πολιτικὸ γάμο; Άνήκουν στὴν Ἐκκλησία οἱ «ἀλιβάνιστοι», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Παπαδιαμάντης; Ἡ ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία τὰ μέλη τῶν «κλειστῶν» ὁμάδων, τῶν παραθρησκευτικῶν ὁργανώσεων, τῶν μασονικῶν στοῶν ἥ τῶν ἄλλων μασονοκατευθυνόμενων κινήσεων; Συγχωρέστε με, ἀλλὰ δυστυχῶς, δὲν ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία καὶ κατὰ συνέπεια ὅλοι αὐτοὶ δὲν μποροῦν καὶ δὲ δικαιοῦνται νὰ κόπτονται ὑπὲρ τῆς «ἐκκλησιαστικῆς κάθαρσης». Ας «καθάρουν» τοὺς ἑαυτούς των πρῶτα καὶ μετά... Βαρέθηκα νὰ τοὺς ἀκούω τρεῖς μῆνες τώρα. Ο Αὐγείας στὴ μυθολογία, ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀδυναμία του νὰ καθαρίσει τοὺς στάβλους του, ἀναζήτησε τὸν Ἡρακλή... Εἶχε αὐτεπίγνωση.

Τοῦτες οἱ πιὸ πάνω σκέψεις, δὲν ἔχουν τὴν πρόθεση νὰ διακηρύξουν πῶς ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ ἀνήκουμε στὴν Ἐκκλησία, εἴμαστε ἀσπιλοὶ ἥ ἀμόλυντοι. Ἀπεναντίας. Αναγνωρίζουμε τὴν ἀμαρτωλότητά μας, καὶ ταυτόχρονα διακηρύττουμε μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας παρουσία, πῶς δὲν εἴμαστε καὶ δὲν θέλουμε νὰ μαστε νεκρὰ μέλη, γιατί τοὺς νεκροὺς τοὺς με-

ταφέρουν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο στὸ νεκροτομεῖο. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι θεῖο νοσοκομεῖο κι ὅχι φυχρὸ νεκροταφεῖο. Θεῖο νοσοκομεῖο, ποὺ μᾶς προσκαλεῖ ὅλους στὴν ταπείνωση καὶ στὴ σωτηρία. Καὶ τὴ «νεκρὴ μερίδα», ὅπως θά’ γραφε ὁ Φώτης Κόντογλου. Τὴ «νεκρὴ μερίδα», ποὺ ὅμως, ἔχει μέσα της τὴ δύναμη τῆς ἀνάστασής της ἀπὸ τὴ χειμερία νάρκη... Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι «ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή», ἀφοῦ κεφαλή Τῆς καὶ τροφός Τῆς εἶναι ὁ Ζωοδότης Κύριός μας.

Συγχωρέστε με, ἀλλὰ «ἀμήν, ἀμὴν εἴπα ὑμῖν» μία ἀλήθεια, ποὺ τὴν κρατοῦσα πολὺ καιρὸ μέσα μου, καὶ θέλησα νὰ καταγράψω σ’ αὐτό μου τὸ ἄρθρο.» (βλ. «Ορθ. Τύπος», φ. 1592, σελ. 3).

Στὰ σοφώτατα τοῦτα λόγια τοῦ λογίου Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἀθανασίου Γιουσμᾶ, τὸ μόνον ποὺ ἐπιθυμοῦμε νὰ προσθέσωμεν εἶναι, ὅτι ἀποτελεῖ ὅμοιώς ὄχρων γελοιότητα καὶ ὑστεροβουλίαν τὸ νὰ προβάλλεται ἡ ρύθμισις μειζόνων ζητημάτων ἀφορώντων τὴν Ἐκκλησίαν (π.χ. σχέσεις Κράτους-Ἐκκλησίας), βάσει ἀμφισβητούμενων καὶ ἀναξιοπίστων «γκάλλοπ» ἀδιακρίτως μεταξὺ ἀδαῶν καὶ ἀδιαφόρων, ἡ καὶ πολεμίων εἰς τὰ τῆς Ορθοδοξίας. Καθὼς ἔγραφεν ἡδη πρὸ 85 ἔτῶν ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς Χρῆστος Ἀνδροῦτσος, ὅτι παραχωρήσει Θεοῦ ἀπὸ τότε ἡ Ἑλλὰς εἶχεν «ἀναρίθμους πτωχαλαζόνας, οἵτινες μὴ ἐννοοῦντες μηδὲ γρὺ ἐκ τῶν θρησκευτικῶν, ἐπιτηδεύονται τὸν ἄθρησκον ἡ περιφρονοῦσιν τὴν θρησκείαν, ἵνα ἐπιδεικνύωνται ὡς διάνοιαι ἴσχυραι καὶ ἀνθρώποι τῆς προόδου». Αντὶ δὲ ἀληθινῶν ἐκκλησιαστικῶν μεταρρυθμίσεων, ἀπὸ κυρίου ἔχούσης ἀρχῆς ἀπορρεόντων καὶ ἐπιβαλλομένων εἰς τὸν ἀμαθῆ ὄχλον, ἔχομεν ποικίλους βομβυλιούς θορυβοῦντας ἐν ἐφημερίσι καὶ ἐν περιοδικοῖς, καὶ προτείνοντας τοὺς μὲν τὴν ἄρσιν τῆς ἀγαμίας τῶν ἐπισκόπων, τοὺς δὲ κλῆρον ἄκουρον ἡ κουρίαν, τοὺς δὲ συντόμευσιν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, ἄρσιν τῶν νηστειῶν, μεταβολὴν τῆς περιβολῆς τῶν κληρικῶν, τὴν παραδοχὴν τοῦ γάμου τῶν χήρων κληρικῶν κ.λ.π. Αντὶ δὲ ὄργάνων ἐκκλησιαστικῶν, ἐν οἷς ἀνταλλάσσουσι τὰς γνώμας οἱ εἰδήμονες, μορφοῦντες ἐν τοῖς πιστοῖς δημοσίαιν γνώμην καὶ φρόνημα ἐκκλησιαστικόν, χρησιμοποιοῦνται, ἔξαιρέσει ἐνὸς ἡ δύο καλῶν περιοδικῶν, ἀναιμικά τινα ἡμιπεριοδικὰ καὶ πολ-

λάκις καὶ ἐφημερίδες, εἰς ἡ κατέρχονται καὶ ὄντεροι κληρικοί, διαπληκτιζόμενοι ἔστιν ὅτε καὶ ὑποβάλλοντες εἰς τὴν κρίσιν των ἀναγνωστῶν θέματα καθαρῶς ἐκκλησιαστικά, καὶ ζητοῦντες τὴν ἔκφρασιν τῆς δημοσίας γνώμης ἐν ζητήμασι παντελῶς ξένοις αὐτῇ. Ὄτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου γεννῶνται σκάνδαλα καὶ συγχύσεις, σαλεύει τὸ κῦρος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κλονίζεται ἡ πίστις τοῦ λαοῦ, δὲν δύναται ἡ δὲν θέλουσι νὰ τὸ ἐννοήσωσιν οἱ ἐν ἀμίλλαις πονηραῖς διαγωνιζόμενοι λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας». («Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία ἐξ ἐπόφεως Όρθιοδόξου», σελ. 81)

«ΑΠΕΘΑΝΕ ΔΕ ΚΑΙ Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΦΗ.» (Λουκᾶ ις', 22)

Ἀπέθανεν, ὡς γνωστόν, καὶ ὁ πλούσιος Πάπας Ἰωάννης-Παῦλος ὁ Βοϊτύλας, ὁ Πολωνοεβραῖος· πλούσιος εἰς κοσμικὴν δόξαν· πλούσιος εἰς παντοειδεῖς ἀπάτας· πλούσιος εἰς αἰρέσεις, πλάνας καὶ βλασφημίας· πλούσιος εἰς κατάρας τὰς ὁποίας ἔχει κληρονομίαν ἐκ τῶν Ἅγιων Πατέρων· πλούσιος εἰς διάφορα ἀνόσια ἔργα, διπος λαθρεμπόρια ναρκωτικῶν καὶ ὅπλων, προωθήσεις πολέμων καὶ σωματεμποριῶν, δργανώσεις κατασκοπείας καὶ οἰκονομικῶν τεράτων (πρβλ. «Φιλήματα Ἰούδα», ἐκδ. Ἀγ. Ὁρους 2000, σελ. 252-254)· πλούσιος ἐν τῇ παγκοσμίᾳ ἀναπτύξει τοῦ Οἰκουμενισμοῦ· πλούσιος, τέλος, εἰς ὀνθελληνισμόν, ἀφοῦ -ἐπὶ ἐλαχίστῳ παραδείγματι- μόνος καὶ πρώτος ὁ ἀρχηγὸς τοῦ μισητοῦ κρατιδίου τοῦ Βατικανοῦ Πάπας ὀνεγνώρισε τὸ ἰδιοτελές κράτος τῶν Σκοπίων ὡς «Μακεδονία». Μυστικὴν δὲ καὶ σιωπηλὴν ὀναγνώρισιν τῆς εἰς κακίαν πλουσιότητος τοῦ Πάπα αποτελεῖ ἡ παρουσία ψευδορθόδοξων Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὴν ἀνώφελον διὰ τὸν Πάπαν κηδείαν του, εἰς τὴν ὁποίαν μάλιστα συνεπροσευχήθησαν ἐλαφρῷ τῇ καρδίᾳ καὶ ὑπνούσῃ συνειδήσει καὶ μὲ μεγαλοσχήμους Ούνιτας, καθιστῶντες αὐταπόδεικτον τὸ πράγματι πόσον τοὺς ἐνοχλεῖ ἡ Ούνια. Διατὶ νὰ τοὺς ἐνοχλεῖ; Ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ ὡς Ούνιτες ἔχουν καταλήξει: φοροῦντες ἀμφια Όρθιοδόξα καὶ τελοῦντες Όρθιοδόξου τύπου Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας, ἀλλὰ διακηρύσσοντες συγχρόνως ὅτι ἀποτελοῦν μίαν Ἐκκλησίαν μὲ τὸν Πάπαν καὶ τοὺς Κατόλυκους. Ποίαν

Έκκλησίαν; Τὴν ἀντίχριστον ϕευδεκκλησίαν τοῦ ἐπαράτου Οίκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία ἀνεβίωσε τὸ ἄθεον δόγμα τῶν ἀρχαίων Γνωστικῶν αἱρετικῶν Ἀππελιανῶν, τὸ φλυαροῦν διτὶ δὲν ἔχει σημασίαν τὸ πῶς πιστεύεις τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἁγίαν Τριάδαν, ἀρκεῖ μόνον διτὶ πιστεύεις· ὅποιαδήποτε δοξασία κἀν ἔχεις περὶ Αὐτῶν εἶναι δεκτή, καθότι δῆθεν ὅλοι σώζονται καὶ αἱρετικοὶ καὶ Ὄρθόδοξοι, καὶ βλάσφημοι καὶ εὐλαβεῖς, καὶ ἀσεβεῖς καὶ εὔσεβεῖς!! Διατί, λοιπόν, νὰ ξενίζωνται καὶ διαμαρτύρωνται διὰ τοὺς ἥγετας τῶν οἱ Νεοημερολογίται; Ἡ ἐνέργεια τῆς συμμετοχῆς τῶν εἰς τὴν Παπικὴν κηδείαν εἶναι ἀπολύτως συνεπής καὶ σύμφωνη μὲ τὸ πολλάκις διακηρυχθὲν ὡς ἄνω αἱρετικῶταν φρόνημά των, τὸ ὁποῖον διέλαμψε καὶ πάλιν διὰ τῶν συλληπητηρίων μηνυμάτων ποὺ ἔξεδωσαν οἱ ἄκρατοι Οίκουμενισταί, ἀποκαλοῦντες τὸ βλάσφημον τῆς Ρώμης θηρίον ὡς «Ἀγιώτατον», «προσφιλῆ ἐν Χριστῷ ἀδελφόν», «ἐξαιρετικὴ θρησκευτικὴ προσωπικότητα» καὶ «σπάνιον παγκόσμιον ἥγετην», ποὺ συνέβαλε «στὴν ἐδραίωση τῆς εἰρήνης», εἰς τὴν «προώθηση καὶ ἐπικράτηση παγκοσμίως τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς καταλαγῆς» καὶ ἀλλα παρόμοια· ηὐχήθησαν δὲ ἀπαντες ὁμοφώνως ὁ Θεὸς «νὰ ἀναπαύῃ τὴν ψυχήν του ἐν χώρᾳ ζώντων»!! Ὄλη αὐτὴ ἡ Οίκουμενιστικὴ ἰδεολογία καὶ ἀδογμάτιστος ἀγαπολογία ἀκυρώνει καὶ πολεμεῖ ὅλον τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν ἀκατάληπτον θείαν οἰκονομίαν, ἐφόσον «αὕτη ἔστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε, τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ δὸν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ιωάν. ι᷄, 3). Ἱνα γινώσκωσιν Αὐτὸν ὡς ὄντως εἶναι, καὶ ὅχι μὲ αἱρέσεις καὶ πλάνας. Διότι «ὅ λόγος ὁ σός - λέγει ὁ Θεὰνθροπος Χριστὸς πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα- ἀλήθειά ἔστι» (Ιωάν. ι᷄, 17).

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΘΕΑΡΤΗΣΙΑΣ ΤΕΛΟΣ

Μὲ τὴν ἔγκρισιν τοῦ δολίου Εὐρωσυντάγματος (τὸ ὁποῖον ἐπίσης δολίως οἱ ἀνθέλληνες πολιτικοί μας σκοπεύουν νὰ ἔγκρινουν ἄνευ τοῦ ἀπαιτούμενου δημοψηφίσματος, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ τὸ ἡμέτερον Σύνταγμα καὶ ἡ κοινὴ λογική, ἐπειδὴ φιβοῦνται τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ ἔστω καὶ ἀλλοτριαμένου Ρωμιοῦ...) ὀλοκληρώνεται τὸ ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἰδρύσεως τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἄνανδρον σχέδιον

ἀλώσεως καὶ ὑποτελείας της.

Εἰς τοιοῦτον ἔσχατον σημεῖον προδοσίας ἐφθάσαμεν, ὅπου ἀνερυθριάστως καὶ ἀνεξέλεγκτα ἡ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς νὰ δηλώνῃ παροησία καὶ ἐπισημότατα ὅτι, «τὰ ἐθνικὰ σύνορα καὶ μέρος τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας θὰ περιορισθοῦν, χάριν τῆς εἰρήνης, τῆς εὐημερίας καὶ τῆς ἀσφαλείας εἰς τὴν διευρημένην Εὐρώπη»!! Καὶ ὅμως! Ἀπαντες καθεύδουν καὶ ἀφωνότεροι ἵχθυος παρακολουθοῦν ἀσυγκίνητοι!! Καὶ ὅμως! Παραχωρήσει Θεοῦ οἱ πάλαι ποτὲ ἐθνικὰ ἀγέρωχοι καὶ λέοντες Ἐλληνες σιωποῦν, ἀδιαφοροῦν, τυφλώττουν, πλανῶνται, μὴ ἐνθυμούμενοι κἀν τὸ ἀκροτελεύτιον ἀρθρον τοῦ θησιμαχοῦντος Συντάγματός μας, ὅτι «ἡ τήρηση τοῦ Συντάγματος ἐπαφίεται στὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων, ποὺ δικαιοῦνται καὶ **ΥΠΟΧΡΕΟΥΝΤΑΙ** νὰ ἀντιστέκονται μὲ κάθε μέσο ἐναντίον ὅποιουδήποτε ἐπιχειρεῖ νὰ τὸ καταλύσει μὲ τὴ βίᾳ», καὶ «ὅ σεβασμὸς στὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους **ΠΟΥ ΣΥΜΦΩΝΟΥΝ** μὲ αὐτό, καὶ ἡ ἀφοσιώση στὴν Πατριδὰ καὶ τὴ Δημοκρατία ἀποτελοῦν **ΘΕΜΕΛΙΩΔΗ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ** ὅλων τῶν Ἑλλήνων».

Ἄσ προβληματισθῶμεν, μήπως αὕτη ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἔξαθλίωσις καὶ ταπείνωσίς μας ὀφείλεται εἰς τὸ ἀμέτρητον πλῆθος τῶν ἀμαρτιῶν μας, σωματικῶν καὶ πνευματικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ ἀποδοχὴ καὶ προώθησις ὑπὸ τῶν περισσοτέρων τοῦ ἀντιθέου Οίκουμενισμοῦ, ἡ κεντρικὴ ἰδεολογία τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ -κατὰ τὸ κβ' κεφάλαιον τῆς Προφητείας τοῦ Ἱεζεκιήλ- βαρύνουσαν αἰτίαν ὀργῆς καὶ καθ' ἡμῶν ἐκδικήσεως τοῦ δικαιοκρίτου καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ: «...ἔγενεσθε εἰς σύγκρασιν (σ.σ. σύνθεσιν, ἐνωσιν) μίαν... Οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἡθέτησαν νόμον μου καὶ ἐβεβήλουν τὰ ἄγια μου· ἀναμέσον ἀγίου καὶ βεβήλου οὐ διέστελλον, καὶ ἀναμέσον ἀκαθάρτου καὶ τοῦ καθαροῦ οὐ διέστελλον... καὶ οἱ προφῆται αὐτῆς... δρῶντες μάταια, μαντευόμενοι ϕευδῆ, λέγοντες· τάδε λέγει Κύριος· καὶ Κύριος οὐκ ἐλάλησε... Καὶ ἔξεχεα ἐπ' αὐτὴν θυμόν μου ἐν πυρὶ ὄργης μου τοῦ συντελέσαι τὰς ὄδοὺς αὐτῶν». Ὅθεν ἐπίκαιρος ἀείποτε καὶ νῦν δὲ περισσότερον ἀκούεται ὁ Ἀποστολικὸς λόγος: «Μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ἔξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἀμαρτίας, διπας ἀν ἐλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως ἀπὸ προ-

σώπου Κυρ



Τὸ Σάββατον, 20 Φεβρουαρίου (Α' Ψυχοσάββατον), ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος προήγαγεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου τὸν εὐλαβέστατον Ἱεροδιάκονον π. Σπυρίδωνα Γιαννόπουλον, εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναόν τοῦ Ἅγιου Σπυρίδωνος Λαμίας.

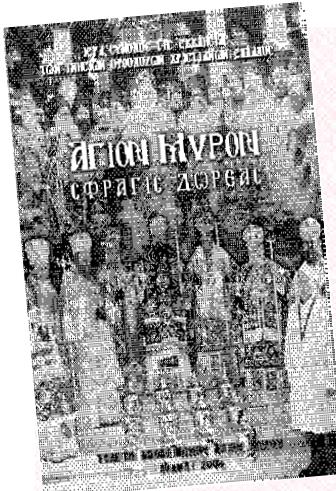


Ομοίως τὴν 21ην Μαρτίου, 3^η Κυριακὴ τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς (τῆς Σταυροπροσκονήσεως), προήγαγεν εἰς τὸν αὐτόν βαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου τὸν εὐλαβέστατον Ἱεροδιάκονον π. Πέτρον Γκόλφην.



Τὴν 25ην Μαρτίου, ἡμέρα λαμπρὰ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἀλλὰ καὶ μεγίστη ἐθνικὴ ἐπέτειος τῆς πατρίδος ἡμῶν, ἐπανηγύρισεν μεγαλοπρεπῶς ὁ ὅμιλος τοῦ Ιεροῦ Ναοῦ εἰς Στυλιδανὸν Φθιώτιδον. Τῆς Ἱερᾶς πανηγύρεως προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος - ὅστις ἐκήρυξεν καὶ τὸν θεῖον λόγον- πλαισιούμενος ὑπὸ τοῦ εὐγενῶς προσκαλέσαντος αὐτὸν οἰκείου Μητροπολίτου κ. Καλλίνικου καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.





ΜΝΗΜΕΙΩΔΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΝΕΟΣ ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟΣ
ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΟΜΟΣ

«ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΜΥΡΟΝ - ΣΦΡΑΓΙΣ ΔΩΡΕΑΣ»

Κυκλοφορεῖ προσεχῶς ή νέα καλαίσθητος καὶ περικαλλής ἔκδοσις τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, τῇ ἀκαμάτῳ μερίμνῃ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Μακαρίου, ἀφιερωμένη εἰς τὸ εὐφρόσυνον καὶ σπάνιον Ἐκκλησιαστικὸν γεγονὸς τῆς κατασκευῆς καὶ καθαγιάσεως Ἅγίου Μύρου κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ὑπὸ τοῦ

Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Πρόκειται περὶ εἰδικῆς ἔκδόσεως, ἐκθέτουσα γλαφυρῶς τὴν ὅλην προετοιμασίαν καὶ διαδικασίαν τοῦ καθαγιασμοῦ, ἐμπεριέχουσα δὲ καὶ ἐποικοδομητικὰ καὶ ἐνδιαφέροντα ἄρθρα περὶ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἅγίου Μύρου, ὡς καὶ περὶ τῶν πολυτίμων καὶ δυσευρέτων ὑλικῶν ἐκ τῶν ὁποίων τοῦτο κατασκευάζεται. Ο Τόμος διανθίζεται καὶ κοσμεῖται διὰ πλήθους φωτογραφιῶν ὃχι μόνον τοῦ ἐν λόγω γεγονότος, ἀλλὰ καὶ παλαιοτέρων σχετικῶν, εἰς ἀναμνησιν αἰώνιον αὐτοῦ καὶ τῶν εἰς αὐτὸν ἀόκνως συντελεσάντων. Η παρούσα ἔκδοσις αἰχμαλωτίζει πραγματικῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὴν θέαν τὸν Πιστὸν, ἀνήκει δὲ εἰς τὸ εἶδος ἐκείνο τῶν βιβλίων τὰ ὁποῖα μένουν καὶ διατηροῦνται πάντοτε ἀξια θαυμασμοῦ, ἐπίκαιαρα καὶ ἐνδιαφέροντα, στολίζοντας τὴν βιβλιοθήκην ποὺ τὰ κατέχουν.

Τὴν 27ην Μαρτίου, εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῶν Ἅγίων Αποστόλων Ἀθηνῶν, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος προεχειρησεν εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης τὸν ὁσιώτατον Μοναχὸν π. Καλλίνικον Κελεπούρην.



Τὸ Μ. Σάββατον μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ Ἐσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὁ Μακαριώτατος ἀπέμεινε τὸ ὀφφίκιον τοῦ Ἀρχιδιακόνου εἰς τὸν ἐκ τῶν Διακόνων του ἀπὸ πεντετίας εὐόρκως διακονούντα, ἱεροδιάκονον π. Ἰάκωβον Ἀδελφοθεῖτην.



Τὴν Ἁγίαν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα εἰς τὸν Ἐσπερινὸν τῆς ἀγάπης, ὁ Μακαριώτατος εύρεθη μεταξὺ τῶν πρῶτην ἐνοριτῶν του, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Παναγίας Γοργούπηκόου Θεσσαλίης.





ἀ σημερινὰ νομικὰ διεθνῆ καὶ ἐγχώρια θέσμια
ἀναγνωρίζουν πλήρη καὶ ἀπόλυτον ἐλευθερίαν
εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν καὶ τὴν ἀσκησιν
τῆς θρησκείας, δίχως ἀνάγκην ἐπιφορτίσεως
τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν κοινοτήτων μὲ
ἰδιαιτέρα νομικὰ ἐνδύματα, καθότι αἱ γνωστῶν
θρησκειῶν θρησκευτικαὶ κοινότηται ἀναγνωρί-
ζονται πλέον ὡς sui generis (ἰδιορρυθμα) νομικὰ
πρόσωπα. Κατ’ ἐπέκτασιν, καὶ βάσει συγκεκρι-
μένων νομικῶν καὶ δικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ κειμένων, καὶ ἡ
καθ’ ἡμᾶς Ἐκκλησία τῶν «Παλαιομερολογιτῶν» ἢ Γνησίων
Ορθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος εἴναι παντελῶς καὶ ὀλο-
κλήρως καὶ διὰ κάθε θέμα ἀναγνωρισμένη, ὡς αὐτοδιοίκητος,
αὐτοκέφαλος καὶ ἰδιαιτέρα θρησκευτικὴ κοινότητα.

Συνεπῶς, ὅποιαδήποτε περαιτέρω ξητουμένη μονομερῶς «ἀνα-
γνωρισις» ὑπὸ ἐνὸς καὶ μόνον τμήματος τοῦ ἡμετέρου χώρου συ-
νιστᾶ ἄργησιν τῆς ἡδη ὑπαρχούσης συνολικῆς ἀναγνωρίσεως, «κα-
πέλωμα» ἰδιοτελές τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, παράβαση τῶν Ἱερῶν θε-
σμῶν, ἀμεσον ἀπειλὴν διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐλευθερίαν καὶ
αὐτοδιοίκησίν μας καὶ, ἀπλῶς καὶ μόνον, μέσον ἵκανοποιήσεως μι-
σαδέλφου μωροφιλοδοξίας... ἀδιανόητον, καὶ αὐτόχρημα κω-
μικὸν...

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ.
Ἄθηνῶν καὶ πάσις Ἑλλάδος κ.κ. Μακαρίου
κατὰ τὴν ἐφετινὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.)



«Ωρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθήναι

ΚΑΙΣΕΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468